

ยี่สิบปีที่ผ่านมา

ท. เลียงพิบูลย์

การเขียนหนังสือในชุด “กฎแห่งกรรม” หรือ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาถึง พ.ศ. ๒๕๑๙ เมื่อนับปีที่ครบยี่สิบปี หนังสือชุดนี้ได้รับการต้อนรับจากท่านผู้อ่านจำนวนมาก ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณทุกท่านที่ให้กำลังใจให้ความสนใจตลอดมาเป็นเวลาที่ยาวนานเสมอต้นเสมอปลาย

เมื่อครั้งข้าพเจ้าได้เขียนในชุด “กฎแห่งกรรม” ได้ครบจำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบเรื่องและตั้งใจจะพักผ่อนด้วยอายุผ่านเวลามานาน สังขารกำลังจะเสื่อมลง ความว่องไวที่เคยปฏิบัติมาก็จะเฉื่อยชาตามกาลเวลา คิดว่าควรแก่การพักผ่อน ท่านผู้สนใจในหนังสือชุดนี้จำนวนมากได้ขอร้องให้เขียนต่อไปแต่ก็เห็นใจ เพียงขอย่าหยุด ขอให้ใช้เวลาพักผ่อนให้มาก การเขียนให้น้อยลง

ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วก็คิดว่ายังจะมีกำลังกายพอจะเขียนต่อไปได้ ความทรงจำยังดีก็ควรปฏิบัติตาม นับแต่นั้นต่อมาก็ได้เขียนต่อไปตามคำขอร้องของท่านที่หวังดีทั้งหลาย แต่ก็มีได้เขียนให้

น้อยลง ได้เรื่องมากขึ้น แม้แต่สังฆารณัวันจะทรุดโทรมร่วง
โรยแก่ตามกาลเวลา แต่พลังใจยังพอจะปฏิบัติได้ มาบัดนี้การ
เขียนได้ผ่านมารบยี่สิบปีแล้ว

ข้าพเจ้าก็อยากจะให้ท่านที่มีข้อสงสัยตลอดมาว่ามีสิ่งใดกล
ใจให้ข้าพเจ้าเขียนหนังสือชุด “กฎแห่งกรรม” นี้โดยไม่ประสงค์สิ่ง
ใดตอบแทน บัดนี้ครบยี่สิบปีไม่แน่ว่าจะเขียนได้นานเท่าใด จึง
อยากจะเรียนแก่ข้อสงสัยท่านผู้ที่สนใจถามมามากมาย

เรียนด้วยความจริงใจเต็มข้าพเจ้าไม่เคยนี้จะเขียนมาก่อน
ตัวเองก็ไม่ใช่นักเขียน แต่เหตุการณ์ก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้นทำให้
ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าใจเริ่มมองอนาคตของเด็ก เพราะเด็กเริ่มแสดง
กิริยาขาดความเคารพพ่อแม่บังเกิดเกล้า ขาดความเคารวะครูบา
อาจารย์ ผู้ฝึกฝนให้วิชาความรู้เพื่อประโยชน์มีความเจริญรุ่งเรืองใน
ชีวิตต่อไปในอนาคต มีอาชีพแน่นอนนับว่าเป็นผู้มีพระคุณ

เห็น จะเป็น ต้นเหตุ อย่างหนึ่ง ทำให้ คิดจะเขียน เรื่อง ชีวิต
เก่า ๆ เรื่องของคนสมัยก่อน เมื่อครั้งข้าพเจ้ายังเป็นเด็กที่โตพบได้
เห็นได้จดจำมาไว้ ที่คนสมัยก่อนสูงด้วยความกตัญญูรู้คุณคน เมื่อ
เปรียบเทียบกับปัจจุบันแล้วผิดกันเหมือนสวรรค์กับนรก คนสมัยนี้
ขาดความกตัญญู เป็นคนอกตัญญู หรือเป็นคนนรคุณ คำพูดไม่มี
สำจะ เชื่อถืออะไรไม่ได้ ถ้าเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ไปข้างหน้า บ้าน

เมืองจะมีแต่พลเมืองร้าย ผิดกับสมัยก่อนบ้านเมืองมีพลเมืองดีที่ได้
อบรมศีลธรรมมาแต่เด็กเป็นส่วนมาก ยุคนั้นพวกเด็กได้นำตัวอย่าง
ชั่วร้ายเลวทรามของชาวต่างประเทศมาปฏิบัติ เด็กพวกนั้นเมื่อเติบโต
ขึ้นก็จะก่อความสงบของชาติ ในเมื่อไม่มีความเคารพพ่อแม่
ปู่ย่าตายาย ไม่อยู่ในถ้อยคำของผู้ใหญ่ผู้หวังดี แล้วประเทศชาติก็
หาพลเมืองดียาก เมื่อมนุษย์ชาติศีลธรรมแล้วไม่กลัวบาปทำอะไร
ได้ตามอารมณ์ ทำให้เศร้าใจมาก

ข้ายังมีผู้ส่งเสริมคอยยุปลุกปั่นให้เสียเด็ก เห็นผิดเป็นชอบ
เห็นชั่วเป็นดี ยุไม่ให้มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ครูบาอาจารย์ว่าเป็น
สิ่งไม่จำเป็นที่จะต้องนึกถึงบุญคุณพ่อแม่ สอนสอนให้เด็กขาดความ
เมตตาการุณาปรานี จึงมีจิตใจเหี้ยมโหดร้าย สอนว่าตายแล้วสูญ
ไม่ต้องมาเกิดใช้หนี้กรรม เวรกรรมไม่มี บุญบาปไม่มี ฟังแล้วก็
เศร้าใจ มนุษย์จิตใจทรามพยายามยุยงส่งเสริมคนในชาติให้ฆ่า
ฟันกันเองเพื่อก่อความสงบทั่วไป เป็นแผนการณ์ที่มั่งร้ายไว้แต่
เดิมว่าจะทำลายความดีให้สิ้นสุกไป

ข้าพเจ้าจึงได้เขียนไว้เปรียบเทียบชีวิตอดีตคนรุ่นก่อน เมื่อ
ครั้งสมัยเด็ก ๆ พวกเราเคารพพ่อแม่ครูบาอาจารย์ว่าเป็นผู้มีพระคุณ
ควรแก่การกตัญญูกตเวที หากเราเมาเมัวหลงเชื่อทางผิดก็กลายเป็น
คนอกตัญญูไม่รู้จักผู้มีพระคุณก็เป็นคนเนรคุณ มนุษย์เนรคุณคน

สมัยก่อนนี้เขาไม่คบค้าสมาคมสนิทสนมด้วย เพราะถ้าคบกับมนุษย์
 เนรคุณแล้วนิสัยชั่วจะติดเป็นนิสัยของตัวเอง นับแต่จะพาตัวเรา
 ให้ต่ำลงไปด้วย หากมนุษย์จิตชั่วต่ำซ้ำทำให้พ่อแม่บังเกิดเกล้าถึง
 ฟ้าตก ลูกเนรคุณผู้^๕จะตกนรกหมกไหม้จะต้องใช้^๕หนี้กรรมชั่ว
 ตลอดไป หากมี^๕คนไม่รู้คุณคนมากบ้าน^๕นั้นเมือง^๕นั้นหรือหมู่บ้าน^๕นั้น
 ก็หาความสุขสงบไม่ได้ มีแต่ความเดือดร้อนทั่วไป คนเนรคุณ
 ย่อมไม่เป็นที่ไว้วางใจของคนดีทั้งหลาย แม้แต่พวกคนชั่วด้วยกันก็
 ไม่ไว้วางใจกัน

นี่เป็นต้นเหตุอันหนึ่ง ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือชุดนี้^๕
 ขึ้น โดยนำเอาเรื่องของศีลธรรมชีวิตเก่าๆ ที่เป็นตัวอย่างที่ดีงาม
 ในยุคก่อนหน้าง่าย แต่ยุคนี้หายากและตัวอย่างสิ่งที่ชั่วร้าย ผู้ใด
 ประกอบขึ้นก็ต้องได้รับผลตอบแทนตาม “กฎแห่งกรรม” ไม่มีใคร
 หนีพ้นกรรมดี หรือกรรมชั่ว เพื่อยับยั้งจิตใจของเด็กหรือเยาวชน
 ในยุคนี้ที่เห็นโลกมาน้อย ควรจะใช้สติพิจารณาหาเหตุผลว่า พ่อแม่
 ครูบาอาจารย์ควรแก่การเคารพบูชาหรือไม่ เมื่อมีคนมาขอให้เรา
 เกียรติซึ่งพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ผลดีหรือชั่วอะไรจะเกิดขึ้น เรา
 พิจารณา ถ้าเราเป็นคนอกตัญญู เป็นคนเนรคุณ พ่อแม่ ครูบาอาจารย์
 จะมีใครที่ยกย่องสรรเสริญเราว่าเราเป็นคนดีบ้างไหม? จะมีใคร

คำถามว่าทำไมดีไม่ถูกไหม? เราพยายามใช้สติคิดดูทั่วไปอย่าง
ธรรมดาที่จะมองเห็นความจริงอย่างชัดแจ้งว่า คนภายนอกก็ทำให้เรา
เกลียดชังพ่อแม่ครูบาอาจารย์เป็นคนหวังดีต่อเราจริงหรือ เมื่อมา
เปรียบเทียบพ่อแม่บังเกิดเกล้าแล้วใครจะหวังดีต่อเราจริงใจกว่ากัน
คนอื่นเขาโกรธเราเขาก็ฆ่าเราได้ แต่พ่อแม่แม้ลูกจะชั่วอย่างใดก็
ฆ่าลูกไม่ได้ เวลานี้เขาวชนตติยาเสพติดนับจำนวนแสน เหตุเกิด
ขึ้นทำให้เสียผู้เสียคนก็เพราะไปเชื่อคนอื่น คิดว่าเขาดีกว่าพ่อแม่

นี่ก็เป็นต้นเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้านึกคิดนำเรื่องเก่า ๆ มา
พิจารณาเขียนขึ้น สมัยก่อนไม่มีเด็กหรือเขาวชนตติยาเสพติดเลย
นอกจากผู้ใหญ่ที่เห็นผิดเป็นชอบ นี่ก็เป็นแผนการณ์ของคนชั่วจึง
ได้นำมาเขียนเพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนในรุ่นปัจจุบัน เปรียบเทียบให้
เห็นว่าคนสมัยก่อนสอนลูกหลานให้มีกิริยาวาจาอัชฌาศัยสุภาพเรียบ
ร้อยเคารพต่อผู้มีพระคุณ ได้รู้จักเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ให้ความ
เมตตาปรานี ผู้มีกิริยาอ่อนน้อมท่าทางสุภาพเรียบร้อยย่อมจะน้อม
จิตใจให้ผู้ได้พบเห็นถึงคุณค่าความสนใจเกิดความนิยมนรักใคร่ เมื่ออยู่
ใกล้ชิดผู้ใหญ่ก็ได้รับความอบอุ่นทางใจ ถ้าเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็เป็น
ผู้ที่น่าเคารพกราบไหว้ และเป็นทีที่ไว้วางใจเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เมื่อ
ได้พบได้เห็นก็มีจิตเบิกบานชุ่มชื้นแจ่มใส มีแต่ความเมตตากรุณา

ฉะนั้นข้าพเจ้าก็มุ่งหมายจะนำเอาเรื่องเก่าๆ บางทีอาจน้อมจิตใจผู้อ่านให้เห็นดีเห็นชอบไปด้วย

ข้าพเจ้าจึงมุ่งจะเขียนให้เด็ก ๆ ได้อ่านและให้เข้าใจ ไม่ต้องคิดไม่ต้องแปลใช้คำพูดง่าย ๆ ไม่ต้องใช้ศัพท์สูง แม้จะผิดไวยากรณ์ไปบ้างก็มุ่งเอาความเข้าใจง่ายเข้าว่าไม่เป็นพิษเป็นภัยกับผู้อ่าน

เริ่มเขียนแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ หนังสือชุดนี้ได้พิมพ์แจกออกไปแล้วปรากฏว่าทั้งเด็กและผู้ใหญ่ก็สนใจกันมาก ทำให้ข้าพเจ้าเกิดพลั้งใจใช้เวลาเขียนติดต่อกันมาจนถึงใน พ.ศ. ๒๕๑๙ ครบยี่สิบปี

ในปัจจุบันนี้ มนุษย์ในโลกที่ขาดศีลธรรม แม้จะมีไม่มากแต่จิตใจเหี้ยมโหดร้ายชักรวนขุ่นเขี้ยวคนดีให้ชั่ว พากันก่อกรรมให้โลกมนุษย์อยู่ในวิฤตติการณ์ เกิดความปั่นป่วนไม่สงบพากันเดือดร้อนหวาดกลัวทั่วไป มนุษย์ชั่วมักจะหลงไหลเห็นแก่ตัว มีความโลภรัก โกรธ หลง จิตใจอำมหิต เมามัวหลงตัวเองอยากเป็นผู้มีอำนาจอยากเด่นอยากดังในทางชั่วร้ายขาดความเห็นอกเห็นใจ มองเห็นศีลธรรมความดีเป็นศัตรู ฉะนั้นมนุษย์จิตต่ำใจทรามพยายามทำลายศาสนา ที่สอนให้คนปฏิบัติสร้างกรรมดี อยู่ในขอบเขต ของศีลธรรมสอนคนให้ละความชั่วอย่าเห็นแก่ตัวทำแต่ความดี สอนให้มนุษย์ละความโลภความโกรธความหลงให้มีจิตเมตตาปราณี เห็นอกเห็นใจ

ซึ่งกันและกัน หลักทางพุทธศาสนาจะปฏิบัติแล้วทำจิตใจให้สุข
สงบลงได้ โลกเราจะอยู่กันด้วยความสงบสุขทั่วไป ไม่ทำกรรมชั่ว
ไม่สร้างบาปต่างเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน อยู่กันด้วยความสามัคคี
ฉันพี่น้อง เราใช้สติปัญญาพิจารณาแล้วไม่มีอะไรดีไปกว่าที่จะ
ใช้หลักธรรมะของพระพุทธศาสนา พยายามสอนให้แทรกซึม เข้าไป
ทางจิตใจของเยาวชนให้มองเห็นดีชั่วบุญบาปนั้นมีจริง เมื่อปฏิบัติ
แล้วเกิดผลดีแก่ตัวเอง จิตใจสะอาดบริสุทธิ์สงบสบาย นี่เป็นจุดที่
ทำให้หนังสือชุด “กฎแห่งกรรม” เริ่มเกิดขึ้น หวังจะปลุกฝังศีล-
ธรรมให้แก่ลูกหลานเยาวชนต่อไป จะได้เป็นพลเมืองดีของชาติบ้าน
เมืองในอนาคต ก่อนที่ลัทธิชั่วร้ายจะเข้าสิงในความรู้สึก

บัดนี้เวลาผ่านมาถึงยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้บรรยายความ
รู้สึกของตัวเองออกมา และคิดว่าเมื่อลัทธิวัตถุนิยม กำลังจะคอย
ทำลายความบริสุทธิ์ความดีงามของโลก เพราะถือว่าพุทธศาสนา
หรือศาสนาใดๆ ที่สอนให้คนเป็นคนดีนั้นเป็นพวกศัตรูของพวกวัตถุ-
นิยม เพราะลัทธิวัตถุนิยมถือความชั่วเป็นพระเจ้า ถือการฆ่าฟัน
เป็นเรื่องความดี วัฒนธรรมชาติของโลกก่อวนไม่ให้เกิดความสงบ
สุขแม้แต่คนชั่วต่อคนชั่ว ต่างก็แก่งแย่งเป็นใหญ่เป็นโตคอยแต่จะ
ช่วงชิงอำนาจฆ่าฟันอย่างไม่มีเวลาสิ้นสุด คอยทำลายชีวิตพลโลก

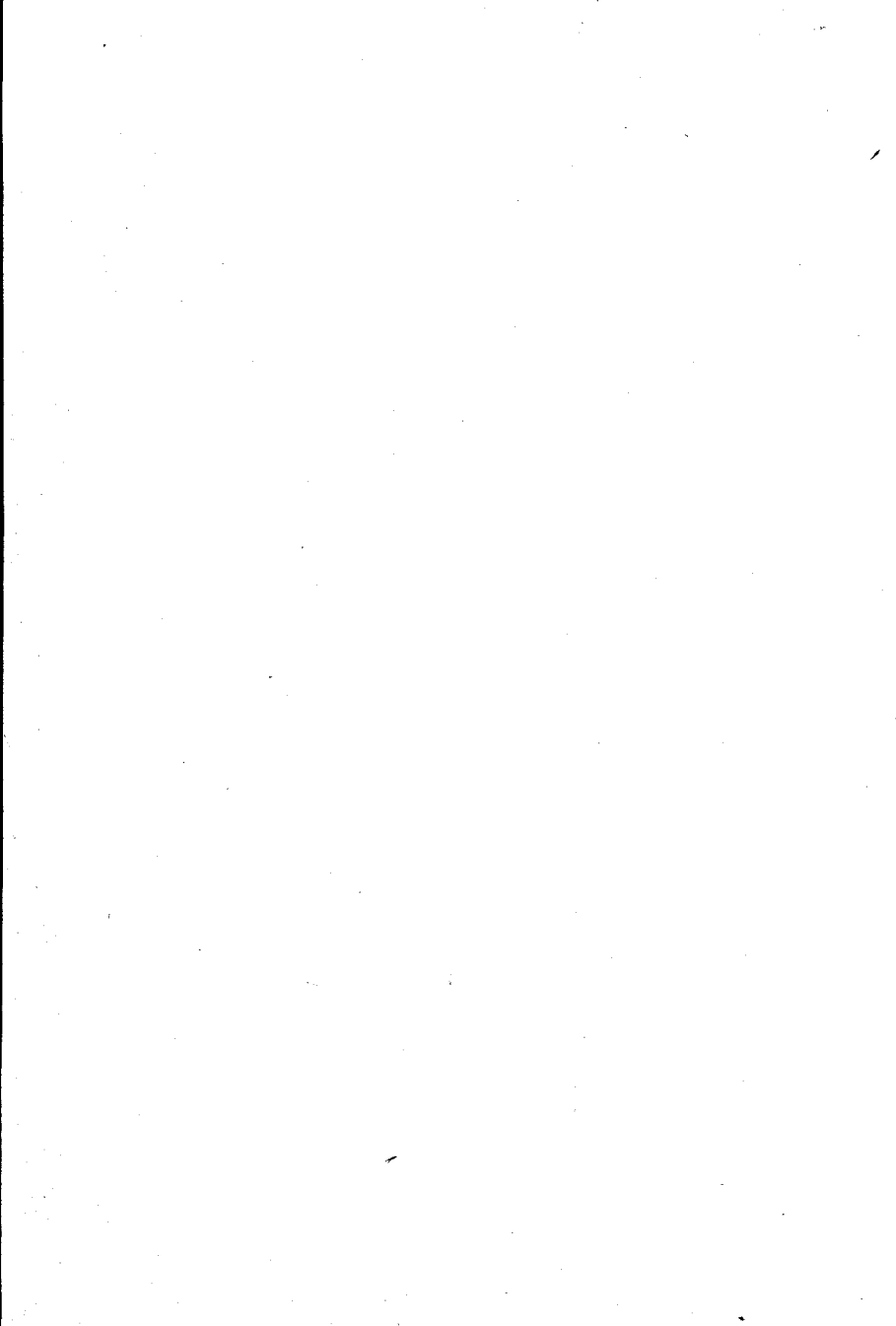
ลงมากมาย ต่างก็แอบสร้างวัตถุสร้างอาวุธที่ร้ายแรงมหาประลัยไว้
อย่างลับๆ ในยุคนั้นแบ่งออกได้ ๒ ฝ่าย ดึกกับชั่ว หรือฝ่ายธรรมะ
กับอธรรม

ในที่สุดฝ่ายชั่วก็ไม่มีใครไว้ วางใจใคร เพราะความ ซื่อสัตย์
สุจริตหาไม่ได้ ต่างก็มีแต่ความเนรคุณขาดความกตัญญูเพราะศีล-
ธรรมความดีมนุษยธรรมไม่มีในพวกวัตถุนิยมความเจริญทางวัตถุแต่
เสื่อมทรามทางจิตใจ ที่สุดก็มองเห็นทุกคนเป็นศัตรูกัน เมื่อถึง
เวลานั้นโลกมนุษย์ก็จะเข้าสู่ยุคที่มีการฆ่าฟันกันทั่วไป จิตใจมนุษย์
เหมือนเป็นบ้า เกิดเป็นเกลียด ยุคที่มนุษย์ได้สะสมอาวุธลับที่ร้าย
แรงนำออกมาประหัตประหารกันเป็นไฟประลัยกัลป์ ซึ่งสร้างขึ้นโดย
มือมนุษย์ใช้ทำลายมนุษย์และทำลายโลกล้างสัตว์โลกให้สุดสิ้น

ผู้ที่ปฏิบัติธรรมทางพุทธศาสนาด้วย ศีล สมาธิ บริสุทธิ์ ตัด
ความโลภ โกรธ หลงตลอดรูป รส กลิ่น เสียง สามารถจะอยู่ได้ด้วย
พลังจิตอันกล้าหาญไม่ย่อท้อต่อเหตุการณ์ร้ายแรงเพียงใด เพราะ
จิตใจตั้งมั่นในหลักธรรม เหตุร้ายแรงที่เกิดขึ้นก็จะผ่านไป มนุษย์
ใจทรามก็จะสูญสิ้นไปจากโลก ก็จะเหลือแต่พุทธศาสนายู่ต่อไป
กว่าจะถึงห้าพันปี นี่เป็นความคิดฝันของข้าพเจ้าไม่อยากจะท่าน
เชื่อหรือไม่เชื่อ แต่ขอให้ท่านใช้สติปัญญาพิจารณาดู

หลักพระพุทธศาสนาสำหรับผู้สูงอายุที่หวาดกลัวเหตุการณ์
ในยุคปัจจุบันนี้ จงกำจัดความหวาดกลัว ด้วยหลักพระพุทธศาสนา
การปฏิบัติอยู่ที่ใจในตัวเอง ธรรมะสอนให้เรารู้ว่าคนเราเกิดมา
แล้วต้องตายแน่นอนทุกคนไม่มีใครหนีพ้น หากเราปฏิบัติใจเราอยู่
เพื่อสร้างกรรมทำดี เราไม่กลัวความตายและความตายก็ไม่ใช่เป็น
สิ่งที่น่ากลัว เมื่อเรารู้ถึงแก่นแท้ของความจริงแล้ว แม้ทุกสิ่งจะ
เกิดขึ้นในโลกมนุษย์จะร้ายแรงเพียงใด เมื่อเราไม่กลัวตายทุกอย่าง
ภายในความรู้สึกก็สงบเป็นปกติธรรมดา ความไม่กลัวตายปฏิบัติตน
อยู่ในหลักศีลธรรม ประกอบกรรมทำดี เพื่อ ส่วนรวมไม่เห็นแก่ตัว
จิตเราก็อาจกล้าหาญเกิดความสุขสงบทางใจ ท่านจะคิดอย่างใด
นี้ขอให้พิจารณาดูอาจเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยก็ได้

สวัสดิ์

วิญญานที่ให้คุณ

ท. เลียงพิบูลย์

ในสากลจักรวาลโลก มนุษย์ยังมีสงสัยลับ มหัศจรรย์ คำ
ความลึกลับซับซ้อนไว้มากนักที่พวกนักวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถ
พิสูจน์ต้นเหตุที่เกิดขึ้นได้อย่างไร เราเพียงได้เห็นผลที่เกิดขึ้น
บ่อยๆ เช่นเรื่องวิญญานที่ปรากฏให้เห็นเกิดเป็นร่างขึ้นมา และ
สามารถจะพูดกับเราร่องเข้าใจกันได้ ทางวิทยาศาสตร์ยังค้นคว้าหา
ต้นเหตุไม่ได้ ก็มักจะบอกบิดไปว่าเป็นเรื่องมกายที่หาสาระไม่ได้
แต่เมื่อมีผู้ได้ประสบการณ์มาช่นและนำเรื่องเกิดขึ้นมาพิจารณา
แล้วก็อยากจะพูดว่าทางวิทยาศาสตร์ที่เข้าไม่ถึงสงสัยลับ มหัศจรรย์
ยังมีอีกมากมาย

ความรู้สึกของข้าพเจ้า คิดว่าทางพระพุทธศาสนาที่องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสรู้ รู้แจ้งความจริงค้นพบสิ่ง
ประหลาดมหัศจรรย์เหล่านี้ เมื่อครั้งสองพันกว่าปีได้รู้ตหน้าวิทยา-
ศาสตร์ยุคปัจจุบันนี้ในสิ่งลึกลับซับซ้อน ในเรื่องวิญญานกิติ ในเรื่อง
มนุษย์ตายแล้ววิญญานกลับชาติมาเกิดในโลกมนุษย์กิติ วิทยาศาสตร์

ยังค้นคว้าไม่ได้ แต่ทางพุทธศาสนามีศีล สมาธิ ปัญญา ต้องปฏิบัติด้วยตนเอง เมื่อจิตถึงจุดจะรู้แจ้งความจริง ความสลับซับซ้อนของเรื่องวิญญานตายแล้วเกิดเป็นเรื่องราวธรรมดา ไม่ใช่ของลึกลับซับซ้อนประหลาดมหัศจรรย์อีกต่อไป ทั้งยังได้ชี้ให้เห็นว่ากรรมใดที่ผู้ปฏิบัติไม่ว่าดี หรือชั่ว ย่อมเป็นที่ก่อให้เกิดผลกรรมติดตามสนองผู้นั้นเป็นของแน่นอนตาม “กฎแห่งกรรม” ต้องเวียนว่ายตายเกิดไม่สิ้นสุดกว่าจะได้ปฏิบัติตนด้วยความโลภ-รัก-โกรธ-หลง ดับรูปปรสกลืนเสียงดับสิ้นในความรู้สึก จิตอยู่ในความบริสุทธิ์สะอาด จิตว่างพ้นจากกิเลสความเศร้าหมองต้นเหตุแห่งทุกข์ ก็จะหลุดพ้นกรรมที่ก่อทุกข์ทั้งปวง เป็นอันสุดสิ้นในทางโลกมนุษย์

เรื่องวิญญานภุติปีศาจเกิดขึ้นมาแต่ครั้งดึกดำบรรพ์ตลอดจนปัจจุบันนี้ สมัยก่อนเราจะไม่ได้ยินพวกนักวิทยาศาสตร์พูดถึงเรื่องลึกลับมหัศจรรย์เลย แม้บางท่านจะได้ประสบด้วยตนเองมาแล้วก็ไม่กล้าเผยออกมาให้ใครรู้ แม้จะเขียนหรือพูดบอกเล่าก็กลัวได้แต่เพียงแหม่ม ๆ อ๋อ ๆ แหม่ม ๆ ออกมาบ้าง ไม่ชัดเจนไม่ยอมยืนยันต่างก็ปิดบังความจริงที่เกิดขึ้นแล้ว กลัวจะถูกหาว่าเป็นผู้มีการศึกษาความรู้สูงชันปัญญาชน ไม่ใช่ตาดีตาสายายมียายมา ยังมงายในเรื่องไม่มีเหตุผล

ปัจจุบันนี้ นักวิทยาศาสตร์ทั้งในและต่างประเทศ จำนวนไม่น้อยต่างได้ประสมมาด้วยตนเองก็เปิดเผยออกมา ยอมรับยอมพุดและเขียนข้อความให้ความเห็น ได้ยืนยันว่าความมหัศจรรย์ และเรื่องวิญญานในโลกมนุษย์มีจริงแน่นอน และปัจจุบันได้มีสถาบันตั้งขึ้นในต่างประเทศเพื่อกันคว้าเรื่องลึกลับและวิญญานตายแล้วไม่สูญกลับชาติเกิดใหม่ ทางสถาบันต้องใช้เงินทุนมากมายและผู้ที่มีความรู้สูงชั้นปัญญาชนและไม่มีใครว่างมลายคลุ้มคลั่ง ต่างก็หันหน้ากันคว้าหาต้นเหตุที่มาของสิ่งลึกลับ เป็นธรรมชาติที่ผู้เห็นด้วย เพราะนักวิทยาศาสตร์ก็ยังเข้าไปไม่ถึงต้นเหตุที่มา ผู้ที่ประสมด้วยตนเองก็เชื่อกันกว่าหาต้นเหตุผล อะไรทำให้เกิดวิญญานขึ้นมาเท่าที่ได้ประสมการณ้อยู่ทุกวันนี้

เมื่อถึงวันกนิกินอาหารกลางวันพุทธกลางเดือนของคณะ “กฎแห่งกรรม” เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๑๔ ณ หอประชุมของโรงพยาบาลวชิระ ซึ่งนายแพทย์ ประเสริฐ นุทกุล เป็นผู้อำนวยการ ท่านผู้เชื่อเรื่องวิญญานมีจริงเพราะได้ประสมกับตัวท่านเองในเรื่อง “วิญญานพยาบาลสาวโศคตึกตาย” วันนั้น คณะ “กฎแห่งกรรม” ได้มีผู้ไปร่วมกินอาหารประมาณเจ็ดสิบกว่าท่าน หลังอาหารเที่ยงแล้วมีผู้สนใจได้ขอรับจำสัตรีหญิงชวนขึ้น อดทนนั้น ท่านผู้เป็นตัวละครเรื่อง “วิญญานที่รอกอย” ซึ่ง

เป็นผู้ที่ถูก วิญญาน ชายผู้หนึ่ง มีความอาฆาตพยาบาท แต่ อดีตชาติ คอยอยู่ที่วัดป่าเลไลยก์ ก็ออกมาเล่าเรื่องครั้งยี่สิบกว่าปี เมื่อวิญญาน เข้าสิง มีท่านที่เคยได้อ่านเรื่องนี้แล้วสนใจกันมาก ตามที่ข้าพเจ้า ได้เขียนเพิ่มเติมขึ้น ภายหลังแจกในวัน ออก พรรษา และกฐิน พ.ศ. ๒๕๑๘ ให้ชื่อว่า “พบตัวจริง”

เมื่อคุณประวดี โชติกำจร เป็นผู้สัมภาษณ์ จำสัทธิหญิง ชวนขึ้น อุดหนุนนั้นแล้ว ท่านศาสตราจารย์ดร.คลุ้ม วัชโรบล ได้ ออกมาจะเล่าถึงเรื่องวิญญานประหลาดเกิดขึ้นผ่านไปยั้งสตกๆ ร้อนๆ ก่อนที่จะได้อ่านเรื่องนี้ก็อยากจะเขียนความรู้สึกไว้ก่อน ท่านศาสตราจารย์ ดร. คลุ้ม วัชโรบล นั้นท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์มีชื่อเสียงใน ไทยท่านหนึ่ง เมื่อท่านได้สอบชิงทุนไปศึกษาต่างประเทศ เมื่อ สำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาทางวิทยาศาสตร์ได้เกียรตินิยม ท่านไม่เคยเชื่อเรื่องวิญญานและสิ่งลึกลับมหัศจรรย์มาก่อน ต่อมาเมื่อท่าน ได้ประสบการณ์ด้วยตนเองแล้วท่านก็เชื่ออย่างแน่นแฟ้น จนมีคนที่ ไม่เข้าใจหาว่าท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มัวเมาจมจ่อมคลุ้มคลั่ง แต่ ท่านก็ทำจิตใจอยู่กลางๆ ไม่ยินดียินร้าย ใครจะว่ากล่าวทางดีหรือ ไม่ดีท่านไม่สนใจ ท่านพยายามค้นคว้าสิ่งที่ท่านได้พบได้เห็น แน่ใจ ว่าเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นแล้วหาต้นเหตุที่มาให้เข้ากับทาง วิทยาศาสตร์ ที่ท่านศึกษาเล่าเรียนมา เป็นธรรมดา นักวิทยาศาสตร์

ผู้คนที่ความมักจะหมกมุ่นจริงจังกับสิ่งที่ตนแน่ใจเพื่อพิสูจน์ คดีกลายสิ่ง
ลึกลับออกมาเปิดเผยให้ชาวโลกจะได้รู้ ได้ เห็น ให้ จะแจ้ง ด้วยเหตุผล
แม้แต่นักค้นคว้า ชาวต่างประเทศพวกศาสตราจารย์ หรือโปรเฟรส-
เซอร์ก็มักจะใช้เวลาหมดเปลืองไปในการทดลองในสิ่งที่ตัวเชื่อแน
ผลที่เกิดขึ้นจะต้องมาจากเหตุตามธรรมชาติ แม้ในหลักกรรมทาง
พุทธศาสนา ก็ไม่มีคำว่า การ “บังเอิญ” ผลเกิดขึ้นย่อมมาจากต้นเหตุ
ฉะนั้นนักค้นคว้าบางท่านมักจะลืมเวลากินเวลานอน ไม่สนใจความ
สุขส่วนตัวหมกมุ่นอยู่กับการค้นคว้าเพิลิตเพิลินในผลงาน ข้าพเจ้า
ได้รู้มาแต่ไม่ได้เห็นจะเท็จจริงอย่างไรขอท่านจงพิจารณาตนเอง เรา
ควรจะขอบคุณนักวิทยาศาสตร์ที่ได้ค้นคว้าสิ่งใหม่ ๆ ออกมาให้เรารู้
เราเห็น ข้าพเจ้าเห็นใจท่านศาสตราจารย์ ดร. คลุ้ม วัชโรบล แม้
จะมีผู้อื่นว่าท่านงมงาย แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านมีเหตุผลของท่านเองที่
พวกเรารู้ไม่ถึง และคิดว่าบางคนที่ว่าท่านงมงายยังมีความรู้เข้าใจไม่
ถึงสิ่งลึกลับของโลก ท่านทำเพื่อให้สิ้นข้อสงสัย หวังประโยชน์ส่วน
รวมมิได้ทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัว

ในวันนั้นท่านศาสตราจารย์ ดร. คลุ้ม วัชโรบล ได้เล่าถึง
เรื่องวิญญูณที่น่าสนใจมากเรื่องหนึ่ง ท่านได้เล่าว่า

เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๑๘ ผมได้ไปหาอาจารย์พรณีฯ
อาจารย์สอนพฤกษศาสตร์อยู่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยอาจารย์

ที่จุฬารัตน์ไว้ว่า ยินดีจะพาผมไปหาผู้ประสบการณ์เรื่องวิญญาน
หญิงผู้หนึ่งเกิดขึ้นภายในบ้าน ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในพระนคร

เมื่ออาจารย์ พรรณิได้พาผมไปให้รู้จักกับคุณพรเทพี ผู้เป็น
เจ้าของบ้านที่ประสบเหตุการณ์ด้วยตนเอง

คุณพรเทพีได้เล่าให้ผมฟังว่า เธอมีบุตร ๕ คน เป็นหญิง
๔ ชาย ๑ บุตรสาวคนโตแต่งงานไปแล้วเมื่อคุณพรเทพีย้ายเข้ามา
อยู่ในบ้านนี้ เจ้าของเดิมเพิ่งจะย้ายออกไปก่อนหน้าคุณพรเทพีจะเข้า
มาอยู่ประมาณสิบวันเท่านั้น เครื่องเรือนเครื่องใช้เครื่องแต่งห้อง
ยังอยู่ในสภาพเดิมทุกอย่าง เจ้าของมิได้นำไปด้วย

เหตุเกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อต้นเดือนมิถุนายน ปีที่แล้ว (พ.ศ.
๒๕๑๘) บุตรสาวคนที่สองออกจากห้องเตรียมตัวจะออกไปทำงาน
ตามปกติ ก็เห็นหญิงคนหนึ่งยืนหันหลังให้ใส่เสื้อยาวแบบชาวเขามี
ดอกเขียว ๆ ก็นึกว่าเป็นคุณพรเทพีผู้เป็นแม่เพราะสูงต่ำเท่ากัน เกิด
สงสัยว่าแม่ทำไมแต่งตัวแบบนี้ เมื่อหญิงคนนั้นหันหน้ามาให้เห็น
เต็มตา เมื่อรู้ว่าไม่ใช่แม่จึงสนใจว่าผีก็ตกใจอัปการ้องหวีดขึ้นจน
สุดเสียงด้วยความกลัว เพราะได้ข่าวกระแสนกระสายว่าเจ้าของบ้าน
คนเก่าตายทางกลม เมื่อตกใจกลัวร้องออกมาแล้วภาพหญิงที่เห็นก็
จางหายไป

คุณพรเทพ เมื่อรู้เรื่องตามที่บุตรสาวล่ำลือลักเล้าให้ฟังก็
คิดว่าในบ้านนี้ต้องมีวิญญาณแอบแฝงอยู่ รุ่งขึ้นจึงจัดการนิมนต์พระ
มาสวดมนต์ปลุกเสกความพรหมน้ำพระพุทธรูปที่ตัวบ้าน พอเข้าไปถึง
ใกล้ห้องพระผ่านเข้าห้องคุณพรเทพ ทันใดนั้นประตูที่เปิดอยู่ก็
เหมือนคนกระชากปิดดังปัง ปิดห้องเข้าไม่ได้ติดกุญแจข้างในทั้งๆ
ที่ไม่มีใครทำอะไรและไม่มีลมพัด คุณพรเทพต้องใช้กุญแจไขจึง
เปิดออกมาได้ เมื่อทำบุญเลี้ยงพระแล้วคุณพรเทพก็กรวดน้ำอุทิศ
ส่วนกุศลให้แก่วิญญาณที่มาปรากฏตัวให้บุตรสาวเห็น ได้ขอให้
วิญญาณหญิงนั้นคุ้มครองภายในบ้านให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด อย่าได้
มารบกวนให้เด็กตกอกตกใจอีกเลยจะทำบุญกรวดน้ำไปให้

คืนวันนั้น คุณพรเทพก็ได้ฝันว่า มีหญิงผู้หนึ่งมาร้องเรียก
อยู่หน้าบ้าน ในฝันว่าคุณพรเทพลงไปหาเมื่อลงไปแล้วมองเห็นก็
นึกว่าหญิงคนนั้นต้องเป็นเจ้าของบ้านเดิมที่ตายไปแล้ว เห็นรูปยังติด
ไว้ในห้องยังไม่ทันได้ยกเคลื่อนย้ายออกไป

หญิงผู้นั้นบอกกับคุณพรเทพว่า ที่ข้างประตูร่วทางเข้า
บ้านนี้ควรจะทำเป็นซุ้มต้นไม้ จะทำให้บ้านมีความสง่างามขึ้น รุ่ง
ขึ้นคุณพรเทพเห็นจริงจึงสั่งให้ช่างไม้มาจัดการทำซุ้มขึ้นที่หน้าบ้าน
ตามที่วิญญาณหญิงคนนั้นมาเข้าฝันบอก

ต่อจากนั้นคุณพรเทพก็พยายามสืบประวัติของหญิงเจ้าของบ้านคนก่อนก็ได้ทราบรายละเอียดจากผู้รู้มาว่า หญิงเจ้าของบ้านเดิมชื่อนิตยา สามีชื่อทักชัย คุณนิตยามีบุตรแล้วคนหนึ่งเป็นหญิงอายุ ๔ ขวบ แล้วกำลังมีครรภ์แก่จะคลอด วันหนึ่งเกิดปวดครรภ์ก็รีบไปโรงพยาบาลและนำหนูห้อยออกก่อนถึงโรงพยาบาล แพทย์ตรวจแล้วแต่ขาดความละเอียดและมีความสนใจน้อยไม่ได้เอาใจใส่เท่าที่ควร จึงปล่อยให้คลอดออกมาเองไม่ได้รีบทำการผ่าตัดคว่นให้สมกับที่คนไข้ฝากชีวิตไว้กับหมอ ที่สุดคุณนิตยาทนความเจ็บปวดไม่ไหวก็สิ้นใจที่โรงพยาบาลนั้นโดยสามีกໍไม่ได้รู้เห็นใจและติดตามดู ปล่อยให้คุณนิตยาตายทั้งกลมอยู่เดียวตาย (ข้อนี้ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงคิดว่าแพทย์คงยังไม่ทันได้รับอนุญาตให้ทำการผ่าตัดจากสามีกໍได้ เพราะการผ่าตัดเป็นเรื่องใหญ่จะต้องเห็นชอบจากเจ้าของไข้ก่อนจะผิถูกฎไม่แน่ใจ) ทางโบราณของเราถือว่า คนตายทั้งกลมนี้ "ผีตุ"

หลังจากภรรยาตายได้ ๑๐ วัน คุณทักชัยกับลูกก็ย้ายออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่น ส่วนเครื่องเรือนและเครื่องประดับห้องมิได้เอาไปด้วย วันที่คุณนิตยาตายเป็นวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๗ เวลา ๒๑ น. จึงครบรอบปีวันตายของคุณนิตยา เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๑๘

ต่อไปเป็นคำเล่าของคุณพรเทพว่า

คืนนั้นเป็นคืนวันที่ ๑๐ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๘
ประมาณ ๓ หุ่ม ดิฉันเพิ่งรู้เป็นวันครบรอบปีวันตายของคุณนิตยา
ดิฉันกำลังอยู่ในห้องนอน เอนหลังฟังหมอนครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่
บนเตียงในห้อง เปิดไฟสว่างไสว ดิฉันหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน
ข้างบ้านเขาเปิดวิทยุเสียงไต่ยีนเข้ามาในห้อง แต่ดิฉันไม่สนใจ
เอาประสาทความรู้สึกมาจ้อจ้วยการอ่านหนังสือ

เมื่อดิฉันกำลังเพลิดเพลินในการอ่านอยู่บนเตียงนอนนั้นก็ได้
ยินเสียงก๊อกรกแกกภายในห้องที่ฉาบบังประตูทางเข้า ดิฉันละสายตา
จากหนังสือหันไปมองตามเสียงที่มาก็เห็นหญิงสาวมายืนอยู่ข้างฉาก
ดิฉันสงสัยประตูห้องก็ปิดลงกลอน เมื่อนึกได้ทันไฉนนั้นดิฉันก็ต้อง
สะดุ้งตกใจกลัวขึ้นมาทันที จนขนลุกผมหัน ต้องอ้าปากจ้องหญิง
สาวคนนั้นเห็นหน้าซีดเขียวແ่งตัวด้วยเลือดมีดอกสีเขียว หลวมยาว
ลงไปถึงน่อง แต่ใบหน้าเธอยิ้มอย่างเป็นมิตรแล้วถามดิฉันว่า “เธอ
กลัวฉันหรือ” ดิฉันได้ยินคำพูดชัดเจนแต่เหมือนกับถูกสะกดพูดไม่
ออก ร่างกายรู้สึกว่เคลื่อนไหวไม่ได้ แต่ความรู้สึกทุกอย่างเป็น
ปกติ คิดในใจว่าผู้หญิงคนนั้นคงเป็นคุณนิตยา คืนก่อนก็ได้มาเข้า
ฝันอยู่นอกบ้าน แน่ใจว่าเป็นคุณนิตยาเจ้าของบ้านที่ตายไปแล้ว
และทั้งดิฉันรู้ตัวว่าไม่ได้ฝัน หนังสือที่กำลังถืออ่านอยู่ก็ตกลงจาก

มือ หูก็ยังได้ยินเสียงวิทยุข้างบ้านยังส่งเสียงแจ้ว ๆ นัยน์ตาก็มองเห็นแสงไฟในห้องสว่าง เห็นทุกสิ่งทุกอย่างภายในห้องได้อย่างชัดเจน ดิฉันได้แต่มีความรู้สึกแต่พูดไม่ออก เพราะความตกใจที่ต้องผจญหน้ากับหญิงสาวซึ่งรู้ว่าเป็นวิญญานของหญิงผู้ตายทั้งกลม

หญิงสาวผู้นั้นเห็นดิฉันนั่งตัวตกละกอกก็พูดขึ้นอีกว่า “ไม่ต้องกลัวฉันหรอก ฉันมาดีไม่ใช่มาร้าย” คงเห็นดิฉันยังมัวตะลึง เธอจึงยิ้มเป็นการให้กำลังใจแล้วพูดว่า “ไปเยี่ยมฉันบ้างซิ ที่อยู่ของฉันอยู่ที่วัดธาตุทอง ไปทางโบสถ์แล้วลงเดินไปข้างล่างเลี้ยวซ้ายก็จะเห็น ฉันชอบดอกไม้หอมๆ ฉันอยากจะบอกให้รู้ว่าการงานที่เราทำอยู่เวลานี้จะก้าวหน้าจะได้เลื่อนฐานะสูงขึ้นในระยะนี้ และจะมีผู้ใหญ่มาหา” วิญญานของหญิงผู้นั้นพูดต่อไปว่า “ฉันจะไปละนะ จะไปเยี่ยมลูก” พูดแล้วร่างของเธอก็ค่อย ๆ จางหายไปในห้องนั้นเข้าสู่ความปกติ

เมื่อดิฉันกลับได้สติความรู้สึกกลับเข้าอยู่สู่สภาพเดิม ยังจำกิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย พูดช้า ๆ ชัดเจน แฉ่งไว้ ซึ่งความเมตตา ดิฉันจำได้อย่างติดหูติดตา เพราะไม่ใช่ความฝันและไม่ได้เคลิ้ม ๆ ทุกอย่างภายในบ้านปกติธรรมดา เมื่อเล่าแล้วคุณพรเทพก็ได้พามา กับอาจารย์พรณิชนันไปคุยในห้องที่มาของเรื่องวิญญาน

จากนั้นคุณพรเทพก็เล่าต่อไปอีกว่า

ดิฉันอยากจะพิสูจน์วิญญาณของหญิงผู้นั้นมาบอกจะเป็นความจริงเพียงไร

วันรุ่งขึ้นจึงได้จัดดอกไม้หอมไปที่วัดธาตุทองลงไปข้างล่างโบสถ์แล้วช้ายตามวิญญาณบอก ก็ไปพบช่องที่สำหรับบรรจุกระดูกคนที่ตายไปแล้ว มีจารึกเป็นตัวหนังสือว่า ร้อยตรีหญิงนิทยา ยังจารึกไว้ทั้งวันเกิดและวันตาย ตรงกับเท่าที่ร่ำว่า เธอตายเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๗ ฉะนั้นดิฉันจึงแน่ใจว่านิทยาไม่ผิดแน่จึงนำดอกไม้หอมไปเคารพกระดูก ร้อยตรีหญิงนิทยา เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นนับว่าประหลาดมหัศจรรย์เรื่องหนึ่ง

คุณพรเทพเล่าต่อไปว่า ดิฉันรับราชการอยู่กระทรวงมหาดไทย ต่อมาดิฉันไปทำงานก็ได้ข่าวว่าทางการได้เลื่อนขึ้นตำแหน่งให้สูงขึ้น ตรงกับวิญญาณหญิงบอกไว้ เพียงระยะเกิดขึ้นไม่กี่วันเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็ติดตามมาเป็นความจริง

บัดนี้ศาสตราจารย์ ดร.คลุ้ม ก็ได้มาหาดิฉันแล้วเห็นจะตรงกับวิญญาณบอกว่า จะมีผู้ใหญ่มาหา ดิฉันได้ประสบมากับตนเอง จึงแน่ใจว่าในโลกนี้มีเรื่องแปลก ๆ มหัศจรรย์ หากไม่เกิดขึ้นกับตนเองเมื่อมีผู้อื่นมาเล่าให้ฟังก็ยากที่จะเชื่อได้

เมื่อคุณพรเทพเล่าเรื่องให้ฟังแล้ว ผมก็ขอร้องให้คุณพรเทพไปที่สำนักปัสวรรค์ เพื่อถามเรื่องวิญญาณของ ร้อยตรีหญิงนิทยา กับหลวงปู่ทวดเมื่อเวลาเข้าประทับร่างทรง

หลวงปู่ทวด ท่านก็บอกว่าวิญญานของร้อยตรีหญิงนิตยา นั้นเป็นวิญญานที่ดีเป็นสิริมงคล อย่าปล่อยให้วิญญานนั้นล่องลอย ไป ควรจะทำศาลเล็กๆ ให้อยู่ภายในบ้าน แล้วอัญเชิญให้วิญญาน ของร้อยตรีนิตยาเข้าไปอยู่จะทำให้คุณแก่ครอบครัวตลอดไป

ต่อจากนั้นผมได้ทราบว่าคุณพรเทพีได้จัดทำศาลเล็กๆ อยู่ในบริเวณบ้าน แล้วทำพิธีอัญเชิญให้ วิญญานของร้อยตรีหญิง นิตยาเข้าไปอยู่ตามที่หลวงปู่ทวดบอกทุกประการ

หลังจากกินอาหารเที่ยงวันนั้นแล้ว ข้าพเจ้าได้พิจารณา ดูเห็นว่าเรื่องวิญญานที่เกิดขึ้นไม่ตรงกับสมัยก่อน คนโบราณเคย พูดว่า หญิงตายทั้งกลมผีหรือวิญญานย่อมครุร้ายกว่าตายธรรมดา ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ ไท่ไปหาท่านศาสตราจารย์ ดร.คลัง วชิโรบล ถามท่านว่าเรื่องวิญญาน ของคุณนิตยานั้น ท่านได้เขียนหรือ มี ผู้ใด เขียนแล้วหรือยัง หากยังไม่มีผู้ใดเขียนขึ้น ข้าพเจ้าขอนำมาเขียน ขึ้นคงจะเป็นประโยชน์ของคนรุ่นหลังจะได้ กันคว่าเรื่องที่ได้ เกิดขึ้น แล้วต่อไป

ท่านศาสตราจารย์ ดร.คลัง วชิโรบล บอกว่ายังไม่มีใคร เขียน ยินดีอนุญาตให้ข้าพเจ้าเขียน ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ท่าน ศาสตราจารย์ ดร.คลัง วชิโรบล มาในที่นี้ด้วย □

ห้วงกนก

ท. เลียงพิบูลย์

เช้าวันหนึ่งท่านอาจารย์พระครูบุญญาภรณ์โสภณ วัดเทพศิรินทราวาส ได้โทรศัพท์มาบอกว่า มีผู้บันทึกเรื่องจริงในชีวิตที่ประสบการณ์ผ่านมาแล้ว อยากจะให้เกิดประโยชน์ทั่วไปจึงอยากให้คุณ ท. ส่งคนไปบันทึกฉบับที่ถูกต้อง

ข้าพเจ้าก็กล่าวขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ และให้คนไปบันทึกฉบับนั้นมาพิจารณา ท่านผู้บันทึกนั้นขอร้องไม่ให้ลงนามจริงไม่ อยากจะให้ ผู้ที่รู้จักได้ อ่านแล้ว มาถามให้ เกิดความสะเทือนใจในบั้นปลายแห่งชีวิต ข้าพเจ้าก็รับปากกับท่านอาจารย์พระครูบุญญาภรณ์โสภณ จะไม่ออกนามผู้บันทึก

ข้าพเจ้าอ่านแล้วก็อยากจะตั้งชื่อว่า “ห้วงกนก” ความจริงอยากจะทำให้ความหมายถึงอกเขาอกเรา หมายถึงชีวิตของแต่ละบุคคลต่างก็ย่อมรักชีวิตด้วยกัน ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์โลกทั่วไป เมื่อมีชีวิตเคลื่อนไหวได้ก็ไม่มีใครอยากตายด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าคนและสัตว์

เรารักชีวิตอย่างไรเขาก็รักชีวิตอย่างนั้น เมื่ออ่านคำบันทึกแล้วทำให้กลับไปนึกถึงครั้งอดีตที่ผ่านมายังอยู่ในความทรงจำว่า

เมื่อครั้งถนนสายบางปุมสมุทรปราการเปิดขึ้นใหม่ๆ เวลานั้น
เรายังรักสนุกสนานในการล่าสัตว์ยังไม่เคยนึกถึง “อกเขาอกเรา” มา
ก่อน ว่าเรารู้สึกสนุกสนานเมื่อได้ล่าชีวิตนก ส่วนนกจะรู้สึกอย่างไร
เราไม่เคยสนใจเลย ทำให้นึกถึงภาพสมัยก่อนเราได้ไปกับผู้ชำนาญ
ทางและผู้มีความรู้ ในการยิงนก เวลาเข้าครุเราสะพายปืนลูกซอง
เที่ยวซุ่มแอบคอยหาฝูงนกที่บินลงมาเกาะตามชายเลนและทิวังไล่จิก
กึ่งปลูปลาและพวกหอยกินตามสภาพของนกทะเล

ภาพที่เราเห็นยามเข้าครุนี้รู้สึกโลกเราเห็นธรรมชาติสร้างให้
มีความสวยงามประทับใจ เสียงคลื่นสาดเข้ามาชายฝั่ง
ละลอกแล้วละลอกอีกไม่ขาดสาย แสงอาทิตย์ เริ่มจะจับ ขอบฟ้า
ก่อนรุ่งอรุณ ฟากตะวันออกเริ่มสว่างด้วยแสงสีที่สวยงามก่อนพระ-
อาทิตย์จะผลุดขึ้น พวกนกทะเลมากมายเช่น นกยาง นกอีโก้ย และ
หมูนกตีนเทียน นกนางนวลและนกทะเลนานาชนิดมากมายเกินที่จะ
จดจำได้หมด เริ่มลงเป็นฝูงไล่จิกกึ่งจิกปลูอย่างสนุกสนาน ยาม
นั้นชายทะเลจะเต็มไปด้วยฝูงนก เสียงแหลม และเสียงหวานมา
กระทบความรู้สึก ทางประสาท ทางหูทางตา ทำให้ต้องรำพึงอยู่ในใจ
ว่า ชายทะเลเมื่อแสงเงินแสงทองจะเริ่มแจ่มพร้อมด้วยนกน้อยใหญ่
ส่งเสียงที่ชายเลน คู่ช่างงดงามน่าดูยิ่งนัก นกจำนวนพันๆ หมื่นๆ
บินขึ้นลงเป็นฝูงกระจายทั่วไป แต่เวลานั้นข้าพเจ้ามีความรู้สึกสดชื่น

จิตใจผ่องใส ที่มีโอกาสได้เห็นความงามของธรรมชาติ และนกทะเล น้ำทะเลสีคราม ละลอกคลื่นและแสงจับท้องฟ้า สีส้ม แดง เหลือง ซึ่งอาทิตย์กำลังจะโผล่ขึ้นมาพ้นขอบฟ้า เป็นความงามธรรมชาติในก่อนรุ่งแจ้ง น้อยคนจะมีโอกาสได้เห็นภาพที่งามประทับใจ

ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นภาพเช่นนี้มานานแล้ว ปัจจุบันนี้เราจะได้เห็นแต่แสงทองเมื่อก่อนดวงอาทิตย์จะโผล่ขึ้นส่องโลก และน้ำทะเลเป็นคลื่นม้วนเป็นละลอกเข้าซัดฝั่งเท่านั้น แต่เราไม่ได้เห็นฝูงนกทะเลนานาชนิด จำนวนพันจำนวนหมื่น ได้สูญสิ้นไปแล้วจะมีเหลือก็ไม่มากนัก สมัยก่อนในระยะบางปูคลองด่านยังมีนกเป็ดน้ำ ฝูงหนึ่งจำนวนพันๆ ตัวบินมาครึ่งหนึ่งมองดูจะมีตัวมัวไปด้วยนกแทบบังแสงอาทิตย์

แต่บัดนี้ สัตว์ปีก เหล่านี้ เหลือน้อย กำลัง จะสูญสิ้นไปแล้ว เวลาปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าผ่านบางปูยามก่อนรุ่งจะหาเสียงนกเหมือนสมัยสามสิบกว่าปีนั้นหายาก

นี่ก็เป็นฝีมือของมนุษย์ได้ทำลายสิ่งสวยงามของโลก สมัยก่อนวันอาทิตย์มีนักยิงนกยิงได้รวมแล้วนับพันๆ ตัว ในจำนวนนี้มีพวกข้าพเจ้ารวมอยู่ด้วย มาในยุคปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าคิดถึงอดีตสร้างบาปกรรมแล้วก็เศร้าใจ แต่เวลานี้คิดแต่หาความสนุกมิได้มีความเมตตาปราณี มิได้นึกถึงอกของนกที่ตกเป็นเหยื่อของกระสุนปืนเลย

เอาแต่ความสนุกใส่ตัวเอาความบาดเจ็บทรมาณความตายให้แก่คนที่
นำสงสาร

คราวหนึ่งเราชும்ยิงกับผู้ชำนาญ นกไม่รู้ว่าเกาะกันเป็นหมู่
เป็นพวก วิ่งไล่จับปูปลาหอยอย่างเพลิดเพลิน ไม่นึกว่าความตาย
จะมีถึงตัว ผู้ชำนาญยิงนกบอกให้คอยดูเมื่อนกจับกลุ่มใหญ่กว่านี้
จึงค่อยยิง พวกเราก็ต้องเชื่อฟังคอย ได้เวลาเห็นว่าจับกลุ่มใหญ่แล้ว
ก็ลั่นไกปืนปล่อยกระสุนลูกลายออกไป เสียงระเบิดดังบั้งใหญ่
เสียงนกร้องตกใจ ต่างบินเผ่นขึ้นบนท้องฟ้า ปากก็ร้องกันเสียงโหย
หวอนอย่างน่าสงสาร

ส่วนพวกที่ถูกกระสุนก็ตายเกลื่อนบนชายเลน ที่ปีกหัก
เพราะถูกลูกปืนบินขึ้นไม่ไหวก็พยายามวิ่งหนี แต่ก็วิ่งไปไม่ไกลก็
ล้มเพราะปีกห้อยถ่วงน้ำหนักตัววิ่งไม่ไหว ดูแล้วก็น่าสงสาร เรา
พยายาม จะออกจากที่ชும்ไปเก็บนก แต่คนชำนาญ พยายามจุดเราไว้
อย่าเพิ่ง ประเดี๋ยวได้ยิงอีกพวกหนึ่งค่อยไปเก็บ เราก็ต้องชும்อยู่ใน
พุ่มไม้ เพราะเวลานั้นเราใช้เสื้อผ้าสีพลางตาได้ดี

เสียงนกที่ถูกลูกปืนยังไม่ตาย ปากก็ร้องกันแข่งแซ่ คล้าย
กับความเจ็บปวดสาหัส ส่วนนกที่ไม่ถูกกระสุนก็บินหนีไปไม่ไกล
นักและบินวนสูงเวียนไปมาคอยดูหวังพวกตัว พอได้ยินเสียงพวกตัว
บาดเจ็บยังไม่ตายบินไม่ไหว นกที่บินอยู่บนอากาศเมื่อไม่เห็นมี

อะไรเกิดขึ้น ก็พากันบินลงมาล้อมพวกที่บาดเจ็บ หากในเวลานั้นเรามีศีลธรรมและมนุษยธรรมก็จะเกิดความเมตตาสงสาร เราก็คงไม่สามารถยิงมันต่อไปอีก แต่เรามีแต่ความสนุกตื่นเต้นจิตใจจึงไม่เกิดเวทนาปราณีสงสารสัตว์ที่เคราะห์ร้ายพวกนี้

เมื่ออายุมากขึ้นผ่านวัยคนองมาแล้วนึกถึงการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตที่ผ่านกันขึ้นมาคราวใดนึกขังตัวเองว่า ทำไมเวลานั้นเราจึงมีจิตใจเหี้ยมโหด รู้สึกนึกสงสารว่าพวกนกนั้นมันรักพวกพ้อง ต่างกับบินลงมาร้องกันแซ่แซ่ ล้อมตัวที่ถูกยิงบาดเจ็บ ประเดี๋ยวก็บินมาจับกันเป็นกลุ่มใหญ่ พอเห็นว่านกบินลงมามากพอแล้วผู้ชำนาญยิงนกก็ปล่อยกระสุนออกไป นกที่ถูกกระสุนบาดเจ็บล้มตายก็เพิ่มขึ้นอีกมากมาย

คราวนี้พวกเราทำให้เด็กบ่กลลงไป บางคนก็ถีบกระดานออกไปที่ดินอ่อนๆ ริมน้ำเก็บนกที่ถูกยิงตายไว้ที่หัวกระดานเป็นกองใหญ่ เมื่อนับทั้งตัวใหญ่ตัวเล็กนำมารวมกองคราวหนึ่งจำนวนน้อยกว่าตัวซึ่งไม่ใช่ฝีมือพวกเราเป็นฝีมือผู้ชำนาญ ส่วนพวกเราเคยใช้กระสุนหลายนัดแต่ยังไม่ค่อยจะได้นก นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้ากับพวกเพื่อนฯ ไปล่านกที่ชายทะเลบางปู เมื่อสมัยก่อนโน้นเราเคยเอาเรือออกไปทางคลองด่าน เวลานั้นนกมากมายยิ่งกันไม่ไหว ยิ่งเอามาแบ่งกันก็ยังกินไม่หมด ความสนุกสนานตื่นเต้นในเวลานั้นแต่ปัจจุบัน

มันหนักแล้วก็เศร้าใจ เพราะชีวิตผ่านเหตุการณ์ประสบกับตัวเองมาแล้ว พวกใหม่ๆ เราห้ามก็มักจะอวดดี หาวาโง่งเงาเต่าบุปลา พวกนี้ไม่เคยผ่านแล้วก็คิดว่าตัวดีฉลาดเป็นคนสมัยใหม่

ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะเขียนตามบันทึกของท่านผู้หนึ่ง ที่ได้จากท่านพระครูบุญญารณโสภณ วัดเทพศิรินทราวาส ข้อความบันทึกมาให้ดังนี้

สมัยเมื่อผมอยู่ในวัยหนุ่มนั้น ผมคิดว่าการยิงนกเป็นเกมกีฬาอย่างหนึ่ง สามารถทำให้ร่างกายทุกส่วนออกกำลังหุ้ตามแจ่มใส ว่องไว และมีทั้งตื่นเต้นสนุกสนานไปในตัว เวลานั้นไม่ได้นึกถึงศีลธรรมอันใด ความเมตตากรุณาสงสารไม่อยู่ในความรู้สึก มีแต่ความสนุกสนาน

ผมชอบยิงนกก็จริงแต่ไม่ชอบนกที่เป็นบ้านิ่ง ไม่นิยมยิงนกที่เกาะตามกิ่งไม้ หรือเดินหากินตามริมตลิ่งริมคลอง หรือเกาะนั่งคอยจับจ้องดูพอได้ก็บินลงมากินปลาขึ้นไปกิน ผมไม่ยอมยิงแม้แต่ นกเดินตามดินลงเก็บข้าวตกตามท้องนา

เป็นนิสัยของผมที่ไม่ชอบยิงนกที่เป็นบ้านิ่ง เพราะการยิงแบบนี้เป็นการเอาเปรียบนกไม่ใช่กีฬา เป็นความรู้สึกของผมเพราะนกจะมีโอกาสหนีได้น้อยมาก เป็นแบบที่เราเอาเปรียบนกมากเกินไป นกมีโอกาสรอดตายได้น้อยที่สุด

ผมจึงใช้วิธีไล่ให้ฝูงนกบินขึ้นบนท้องฟ้าจึงจะยิง และส่วน
 มากผมชอบยิงนกปากซ่อม ในท้องนารวงข้าวสุก การยิงนกปาก
 ซ่อมนี้ถือว่าเป็นเกมกีฬาที่สนุกสนานเพราะนกปากซ่อมนี้ หากผู้
 ไม่เคยชินไม่เคยยิงและไม่ชำนาญแล้วจะใช้กระสุนสักสี่ห้าสิบนัดบาง
 ที่ก็ยังไม่ถูนกปากซ่อมสักตัวเดียว เพราะนกปากซ่อมเป็นนกที่
 ฉลาด มีวิธีพลิกแพลงว่องไวกว่านกชนิดอื่นมาก วิธีบินหนีภัย
 เมื่อรู้ตัวแล้ว มันจะบินแยกย้ายกระจัดกระจาย ออกจากฝูง ห่างไปคน
 ละทางสองทาง ผู้ยิงจะต้องรู้วิธียิงอย่างมีฝีมือ รู้นิสัยอันชาญฉลาด
 ของนกจึงจะได้ มิฉะนั้นมันจะเหินแล้วปล่อยกระสุนออกไปใน
 อากาศที่ว่างเปล่า เสียกระสุนไปมากต่อมากแต่ไม่ได้นกปากซ่อม
 เพราะนกพวกนี้ ส่วนมากมีสัญชาตญาณ หรือธรรมชาติสร้าง มาป้องกัน
 กันชีวิต จึงมีวิธีบินอย่างหลบตะเลงบินอย่างพลิกแพลงหลบหลีก
 ใต้ท้องไว ผู้ฝึกยิงต้องบินตามไม่ทัน จึงปล่อยกระสุนไปในอากาศ
 ที่ว่างเปล่าเป็นส่วนมาก

ฉะนั้นผมจึงชอบยิงนกที่บินขึ้นบนอากาศ ทำให้ตื่นเต้น
 และเป็นเกมกีฬาที่แสดงฝีมือในการยิงและไม่เอาเปรียบนกมากนัก

ก่อนที่ผมจะรู้สึกถึงบุญบาปชั่วดี ต่อมาหลายปี เหมือนจะถึง
 กำหนดเวลาให้ผมหยุดเกมกีฬาที่ผมชอบมาก ครั้นนี้เป็นฤดูแล้ง
 ผมได้ถือปืนออกจากบ้านไปเที่ยวหานกในสวน ตามนิสัยชอบและอยู่
 ว่างไม่ค่อยได้

เมื่อผมเดินเข้าไปในเขตสวนมีต้นหมากมากก็ได้พบนกเขาคู่หนึ่ง เกาะอยู่ที่ยอดก้านหมากกำลังจับคู่เพ็ดติดเพ็ดกันอยู่ เมื่อนกเห็นผมเดินเข้าไปในมือถือปืนสัญญาติญาณทำให้นกทั้งคู่รู้ว่าภัยกำลังจะมาถึงตัว ทั้งสองรีบโฉบบินหนีไปทั้งคู่ ผมยกปืนขึ้นเล็งแล้วปล่อยกระสุนออกไป ตัวหนึ่งถูกกระสุนของผมหล่นลงมา อีกตัวหนึ่งยังบินเฉลวนเวียนไปมาอยู่ใกล้ๆ ไม่ยอมทิ้งคู่ จะคอยดูเหมือนจะรู้ว่าคู่ของตัวได้ตายเสียแล้ว ถ้าพูดถึงความรู้สึกและเอาเองว่านกตัวที่อยู่บนกิ่งจะรู้สึกเสียใจมากมายนะ หากเป็นคน ก็คงฟูมฟายน้ำตา ผมใช้สายตาคอยจ้องมองดูความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา นึกในใจว่าทำไมมันจึงไม่หนีไปให้ไกลนะ มันคงรู้แล้วว่าคู่ของมันถูกยิงตายนอนแทบเท้าของผม แต่มันยังอาลัยยิบบินวนเวียนอยู่เหมือนจะไม่ยอมจาก หรือจะยอมให้ ผมยิงมัน อีกตัว และ มันไม่กลัวตาย ผมจับตามองตลอดเวลาดีกว่าควรสงเคราะห์ให้มันตายไปตามกัน ยังไม่ทันจะยกปืนขึ้นขึ้น ทันใดนั้นผมเห็นแล้วรู้สึกตื่นเต้นมาก เพราะเห็นมันเห็นขึ้นสู่ท้องฟ้าสูง แล้วห่อตัวหุบปีกพุ่งตัวเอาหัวถึงลงสู่พื้นดินตรงหน้าผมถึงแก่ความตายทันที

เหตุการณ์เกิดขึ้นเฉพาะหน้าผมอย่างรวดเร็วโดยไม่เคยนึกฝันว่าจะได้พบเหตุการณ์เช่นนี้ ทำให้ผมสะดุ้งงงงันลืมตัวขาดสติไปครู่หนึ่งทำอะไรไม่ถูกคิดอะไรไม่ออกเพราะไม่นึกว่าความรักของ

นกทั้งสองจะรุนแรงเช่นนี้ ยอมสละชีวิตตายร่วมกัน ผมตะลึงไป
 ครู่หนึ่งพอได้สติรู้สึกว่ภาพที่เห็นทำให้หัวใจผมเสระ้า เมื่อผมเห็น
 นกทั้งสองมานอนตายอยู่ต่อหน้าผม อย่างไม่น่าจะเป็นได้เลยที่มา
 นอนเคียงคู่กัน

พอผมได้สติ ก็ก้มลงไปหยิบนก ขึ้นมาดู นกตัวแรกก็ทราบ
 และได้เห็นว่าถูกลูกปืนที่หน้าอกทะลุเป็นนกตัวเมีย ส่วนตัวหลังที่
 บินขึ้นสูงแล้วพุ่งหัวดังลงมาตายนั้นเป็นตัวผู้ ไม่มีรอยถูกกระสุนเลย
 แต่ก้านคอหักมีเลือดไหลออกทางปาก

เมื่อเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นเฉพาหน้าด้วยการกระทำของผม
 ทำให้นกคู่นี้ต้องตายลง เมื่อผมคิดได้เช่นนั้นก็เกิดจิตสลดเศร้าหมอง
 เริ่มสะอึกสะอื้นตันตันภายในหัวอก ผมเห็นภาพนกคู่นี้แล้วจิตใจ
 ผมอ่อนระโหยโรยแรง ผมต้องนั่งลงเอามือทั้งสองกุมขมับไว้ ผม
 เป็นลูกผู้ชายนำตาผมออกยาก ผมเล่าอย่างไม่อย แต่ครั้งนั้นผม
 ต้องนั่งนำตาไหลออกมา ยิ่งคิดถึงชีวิตรักของนกคู่นี้แล้วก็สะอึก
 สะอื้นเหมือนคนได้รับทุกข์ทรมานใจที่สุดในชีวิต เพราะผมได้สร้าง
 กรรมทำบาปให้กับนกเขาคู่นี้ต้องตายลงต่อหน้าต่อตา ผมนั่งร้องไห้
 นำตาไหลอาบแก้มสะอึกตันตันใจในการสร้างบาปของตัวเองอยู่เป็น
 นานกว่าจะสะกดจิตใจให้ค่อยคลายได้สติคิดตามหลักธรรมว่า เรา
 จะเสียใจร้องไห้จนนำตาเป็นสายเลือดก็ไม่สามารถ ทำให้ นกทั้งสอง

กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้ ทำให้เกิดจิตเศร้าหมองเพราะเราได้สร้างบาปไว้แล้ว คิดหาทางสร้างบุญดีกว่า ต่อไปนี้เราจะไม่สร้างกรรมทำบาปตั้งใจไว้ แน่วแน่ว่า นับแต่บัดนี้ต่อไปก็พามาสัตว์ตักชีวิตเราจะเล็กและสุดสิ้นลง นับแต่เหตุการณ์อย่างวันนี้จะไม่ให้เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สองเป็นอันขาด

เคราะห์ดีเวลานั้นในสวนเงียบสงบปราศจากผู้คนเดินไปมา เพราะอยู่ห่างจากบ้านผู้คน มิฉะนั้นจะมีคนมาเห็นผมนั่งร้องไห้ เขาจะเข้าใจเป็นอย่างอื่นหรือเป็นคนเสียสติก็ได้

เมื่อผมใช้สติระงับความเสียใจไว้ได้ก็คิดว่ารังของนกเขาคงอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ พลองแหงนหน้าขึ้นมองตามยอดไม้ ก็มองเห็นที่ยอดหมากมีรังนกอยู่รังหนึ่ง คงจะเป็นรังของนกคู่นั้นเป็นแน่ หูคล้ายจะได้ยินเสียงลูกนกกร้องจะเป็นอุปาทานก็ได้ คิดแล้วก็อยากจะให้คนขึ้นไปดูหากมีลูกนกถ้าขาดพ่อแม่มันก็คงอยู่ได้ไม่นานก็อดตาย เราจะรับบาปเพิ่มมากขึ้น เราควรใช้หนี้กรรมเบาบางลงเสียบ้าง

เมื่อผมคิดเช่นนั้นแล้วก็ไปตามหาชาวบ้านแถวนั้น เมื่อพบก็ขอร้องให้เขาช่วยขึ้นไปเอานกในรัง ลงมาให้ด้วย จะให้สินจ้างรางวัล บ้างเถิด ผมไปพบกับชายชาวสวนใจบุญแกพูดว่า “ผมไม่ยอมรับจ้างคุณไปพรากลูกนกลูกกา ไม่ได้ บาปกรรมมันจะตกอยู่กับผมด้วย”

ผมฟังแล้วก็นึกละอายใจ จึงต้องแข่งใจเล่าความจริงให้ฟัง คราวนี้ผมจะถ่ายบาปให้ เบาลง บ้างโดย จะช่วย ชีวิตไม่ให้ ลูกนก อุตายเมื่อมันขาดพ่อแม่ แล้วเล่าเหตุการณ์ที่แล้ວมาที่ได้อ่านกทั้งสอง เป็นพ่อแม่ ลูกนก ชายผู้หนึ่งฟังด้วยความสนใจและรู้สึกเศร้า สงสารนกคงจะนึกแข่งคำผมในใจไปด้วย เมื่อรู้ความจริงแล้วชาวสวนผู้หนึ่งก็ยินยอมขันทันหมากไปเอารังนกลงมาให้

ในรังปรากฏว่ามีลูกนกอยู่ ๒ ตัว ขณะกำลังจะขึ้นเต็มตัว อ้าปากร้องอย่างแสดงว่าหิวอย่างน่าสงสาร ก่อนที่ผมจะนำลูกนก กลับบ้าน ผมได้ขอร้องให้ชายใจบุญผู้หนึ่งชดหล่มผั่งชากนกทั้งสอง ตัวไว้ใต้ต้นหมากต้นที่รังลูกนกอยู่ แล้วทำจิตสงบนคล้ายจะพูดกับ พ่อแม่นก เหมือนผมได้กล่าวให้สัญญาว่าจะรับเลี้ยงลูกนกให้ดีที่สุดจนกว่าจะเติบโตหากินเองได้

เมื่อผมกลับมาถึงบ้านก็ไม่ค่อยสบายใจนัก ได้พยายาม ทะนุถนอมลูกนกทั้งสองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ หากรงนกมาใส่ลูกนก ไว้ในกรงคบแต่งให้ลูกนกอยู่อย่างสบายเท่าที่คิดว่า สมกับฐานะตาม ธรรมชาติของนก

วันแรกครั้งแรกเริ่มให้อาหารแก่ลูกนกโดยใช้มือบ้อน ลูก นกทั้งสองหันหน้าหนีไม่ยอมกิน ผมก็ไม่สบายใจที่ลูกนกทั้งสองไม่ ยอมกินอาหาร คิดว่าเราจะทำอย่างไรจึงจะทำให้ลูกนกกินอาหาร

ได้ นังตริกตรองอยู่พักหนึ่งก็ชักขึ้นได้ว่า เวลาแม่นกพ่อนกมัน
บ่อนอาหารให้ลูกโดยให้ลูกนกสอดปากเข้าไปในปากของพ่อแม่
ออกมากิน

ผมก็ลองพยายาม เคี้ยวข้าว แลอาหาร สำหรับ เลี้ยงนก เขา
แล้วใช้ทางปากของผมบ่อนอาหารให้ลูกนก ลูกนกทั้งสองก็ยอมกิน
แบบนั้น ทำให้ผมรู้สึกค่อยสบายใจขึ้น เพราะรู้ว่าเมื่อลูกนกกิน
อาหารได้คงไม่อดตายแน่

ผมเลี้ยงลูกนกสองตัวนี้ จนสามารถจะจิกอาหารกิน ช่วยตัว
เองได้จนเติบโตใหญ่แข็งแรง ผมเลี้ยงประมาณเกือบปี ผมให้อยู่ใน
ห้อง โชคดีบ้านผมไม่มีแมว นกทั้งสองนี้เชื่องมาก ผมปล่อยให้
ออกจากกรงเดินเล่น และบางครั้งก็จะบินออกจากหน้าต่างที่เปิดไว้
บินออกไปโฉบเล่นแล้วก็บินกลับเข้ามา เมื่อถึงเวลาผมไปเคาะที่
กรงเรียกเป็นสัญญาณให้นอน นกทั้งสองก็วาง่ายต่างพากันโผล่เข้า
กรง เวลานอนผมก็เอาผ้าคลุมกรงให้ความอบอุ่น บางเวลาผมจะ
ออกจากบ้าน ด้วยใจเป็นห่วงนกสองตัวนี้ จึงเคาะที่กรงแล้วสัญ-
ชาตินึกนกรู้ว่าผมจะต้องการให้เข้ากรง ทั้งสองก็เข้าไปแต่โดยดี
เมื่อผมกลับมาถึงบ้านก็เปิดกรงให้ออกมาเดินเล่นอย่างอิสระ น้าทำ
อาหารการกินผมจัดไว้มิได้ขาด

รู้สึกความสัมพันธ์ผมมีต่อนกทั้งคู่^๕ ไม่สามารถจะพูดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ แต่แล้วจู่ ๆ วันหนึ่งนกก็เริ่มขันแต่เช้าผิดปกติกว่าทุกวันที่ผ่านมาแล้ว นกจะขันเป็นเวลา แต่คราวนี้ขันกันไม่หยุดจนสาย ผมนึกสงสัยนกขันกระชั้นชิดเวลาขันนกหันมาทางผมทั้ง ๒ ตัวตลอดเวลา ผมจัดหาอาหารวางไว้บนโต๊ะด้วยความรักและสงสาร ที่เห็นกิริยาท่าทาง ของนกผิดปกติแปลกกว่า วันธรรมดาที่ผ่านไป

เมื่อนกเห็นผมกองอาหารไว้บนโต๊ะพร้อมทั้งน้ำที่ใส่ไว้ในถ้วยนกก็เข้าไปจิกอาหารกินคำ ๒ คำ ก็ไปกินดื่มน้ำแล้วก็กลับมาขันอยู่ตรงหน้าทั้งสองตัว กล้ายจะบอกให้รู้เหตุการณ์อะไรสักอย่างหนึ่ง จึงแสดงกิริยาแปลกๆ เช่นนี้ ผมจึงเอื้อมมือไปลูบตัวนกทั้งสองก็หมอบนิ่งคล้ายว่ามือผมให้ความอบอุ่นปลอดภัยจากอันตราย เมื่อนกแสดงกิริยาแปลกๆ ในวันนี้^๕ หลายครั้ง

เมื่อนึกถึงพ่อแม่ของนกผมก็ยัง^๕ ตันตันใจไม่หาย แต่วันนี้นกทั้งสองแสดงกิริยาผิดปกติ เมื่อผมเอามือลูบตัวทั้งสองก็แสดงกิริยาหมอบตัวลงสงบนิ่ง กิริยาท่าทางแถมเศร้าๆ หลายครั้ง ทำให้ผมเกิดสงสารเอ็นดูยิ่งนัก

เมื่อผมปล่อยมือก็ลุกขึ้นไปจิกอาหารกิน และดื่ม^๕ น้ำเล็กน้อยทั้งสองตัว แล้วก็นินไปเกาะที่หน้าต่างที่เปิดไว้ แล้วก็แข่งกัน

ชั้นหันหน้ามาทางผม แล้วหันหลังให้ผมไผ่บินออกจากหน้าต่างบ้านไป สักครู่หนึ่งต่างก็บินกลับมาแล้วก็จิกอาหารบนโต๊ะกินและจิบน้ำแล้วชั้นขึ้นพร้อมกัน แล้วก็ไผ่ไปเกาะที่หน้าต่างหันมาองผมอีก แล้วหันหลังบินออกจากบ้านไป ทำเช่นนี้ถึง ๒ ครั้ง บินออกไป แล้วก็บินกลับเข้ามาอีก แล้วก็บินออกไป

ทำให้ผมนึกว่านกชั้นถึงเวลาจะต้องจากเราไปอยู่ตามธรรมชาติในป่าดงพงพีและหาคุ้สืบพันธุ์ ตามธรรมชาติที่สร้างไว้แล้ว เมื่อคิดว่าการสองตัว จะต้องจากไปยิ่งคิดผม ก็เศร้าใจไม่ว่าสัตว์ หรือคน เมื่อเลี้ยงมาแต่เล็ก ๆ ย่อมจะมีจิตใจ เกิด ความรัก ความเอ็นดู ปรานี สงสารเมื่อจะจากก็มีความอาลัยเป็นธรรมดาทั่วไป

กำลังนั่งรำพึง อยู่ในใจพักหนึ่งนกทั้งสองตัว ก็บินไผ่เข้ามาทางหน้าต่าง และตรงมาหมอบลงข้างมือทั้งสองตัว ซึ่งผมกำลังกวาดอาหารนกไว้เป็นกองไม่ให้ระจัดกระจาย

เมื่อเห็นนกทั้งสอง มาหมอบ อยู่ข้างมือ ก็นึก สงสารเอ็นดู พลังตัดสินใจพูดทั้งน้ำตาว่า “พ่อรู้ในท่าทางกิริยาของลูกที่กำลังจะจากพ่อไป แต่ลูกยังมีความอาลัยพ่อบ้างจึงหวนกลับมาหาพ่อทั้งสองสามครั้ง พ่อเองก็ห่วงลูกและอาลัยลูกมาก ไม่อยากจะให้ลูกจากไปเป็นธรรมชาติที่พ่อเป็นคนแต่ลูกเป็นนก พ่อจึงตัดสินใจได้ไม่ว่าพ่อจะเสียใจถึงลูกเพียงใด พ่อจะจับลูกขังอยู่ในบ้านตลอดไปไม่ได้ พ่อก็เป็นคนเห็นแก่ตัว

ฉะนั้น พ่อตัดสินใจแล้วอนุญาตให้ลูกไปอยู่ตาม ธรรมชาติ
ของนกในป่าคงพอไปเป็นอิสระ ต่อไปลูกคงจะหาเลี้ยงตัว
เองได้แล้ว ไปเถิดลูกไปตามสมัครใจของลูกไปหาคุ้มครองที่จะสืบ
พันธุ์ต่อไป พ่อจะไม่ยอมเห็นแก่ตัวอีกเป็นอันขาด"

นกทั้งสองลูกชั้นนี้คือการใหญ่ ชั้นอยู่เป็นเวลานาน
ก่อนจะโผบิน จากหน้าต่างออกไปเป็นครั้งสุดท้าย ตั้งแต่บัดนั้นมา
เราก็ไม่ได้พบกันอีก

ประสบการณ์ของผมครั้งนี้ทำให้ผมรู้สึกสะท้อนสะท้อนจิตใจ
ใจอย่างลึกซึ้ง รู้สึกผ่องแผ้วอยู่ในความทรงจำของผมเวลาที่ผ่านมามา
ถึงทุกวันนี้

ทำให้ผมคิดว่าแม้แต่นกเป็นพวกสัตว์เจรจจาน ยังมีความ
รู้สึกกตัญญูรู้คุณที่ผมได้ถนอมอุ้มชูเลี้ยงมาจนเติบใหญ่ จนสามารถ
ออกหากินเองได้ แต่สัญชาตญาณเตือนให้เราทราบว่านกกับคนจะอยู่
กันตลอดไปไม่ได้ เป็นการผิดกฎของธรรมชาติ นกย่อมจะต้อง
อยู่ป่าคงไปสมสู่ต่อไป ฉะนั้นผมจึงบอกอนุญาตให้นกทั้งสองจาก
ผมไปทั้งที่ยังแสนรักแสนอาลัย

จดหมายท้ายเรื่องของท่านผู้เขียนบันทึกเรื่องนี้ได้มีถึงท่าน
พระอาจารย์ พระครูปัญญวรณโคธนา (พระมหาอำพัน บุญ-หลง)
วัดเทพศิรินทราวาส ดังต่อไปนี้

นมัสการพระคุณเจ้า

เรื่องที่กระผมเลิกยั้งนกทั้งๆ ที่กระผมชอบก็พานมาก พระคุณเจ้าได้แนะนำให้กระผมเขียน เพื่อบันทึกเผยแพร่เป็นกุศลต่อไป ในครั้งหลังนั้น เพื่อพระคุณเจ้าจะได้มอบให้คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ไปเรียบเรียงสำนวนเสียใหม่ กระผมยินดีและขอบพระคุณมาพร้อมจดหมายนี้ด้วย กระผม ขอร้อง อย่าได้เอาชื่อ ของกระผมใส่ในเรื่องนี้เลย

เมื่อเพื่อนฝูงเห็นและได้อ่านเข้าก็จะซักถามถึงเรื่องนั้นขึ้นมา ครึ่งใดก็จะทำให้จิตใจกระผมเกิดความเศร้าหมองขึ้นมาทันที บางครั้งก็คิดขึ้นมา ครึ่งใด จิตใจ หดหู่ เศร้าหมอง เพราะเป็นเรื่องกรรมที่สร้างไว้ฝังอยู่ในจิตใจลึ้มได้ยาก กระผมตั้งใจจะอุทิศกุศลโดยอธิษฐานจิตคิดว่าบาปกรรมอันนี้คงจะค่อยคลายทางใจได้บ้าง

กราบนมัสการพระคุณเจ้า

สวัสดิ์

อารมณ์ของมนุษย์

ท. เลียงพิบูลย์

เช้าวันหนึ่ง รอเวลาเพื่อน ๆ นัดจะนำรถมารับที่บ้านเพื่อ
ออกเดินทางไปด้วยต่างจังหวัด ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าเวลาที่ยังอีกนานก่อน
รถนั้นจะมาถึง จึงหยิบหนังสือพิมพ์รายวัน ขึ้นมานั่งอ่านคอย
เวลาอยู่ในบ้านเลือกอ่านแต่ข่าวที่ควรจะรู้

ได้พบข่าวที่สะอิดสะเอียนทำให้เกิดความเศร้า ซึ่งเป็นเรื่อง
อารมณ์รุนแรงของมนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้ไม่มีธรรมียึดถือทางใจเป็น
หลักขาดความ^๕ยั้งคิด ขาดสติสัมปชัญญะเป็นทาสของอารมณ์โกรธ
มีอารมณ์ร้ายถึงกับใช้กำลังทำลายชีวิตถึงตาย สาเหตุเพียงเล็กน้อย
ที่ไม่น่าจะก่อเหตุเดือดแค้นจนลุกลามใหญ่โตถึงชีวิต ก็เพราะในยุค
ปัจจุบันนี้มนุษย์เห็นแก่ตัว ขาดศีลธรรมขาดความเมตตาปราณีด้วย
กันทั้งสองฝ่าย ต่างไม่ยอมยกยให้ซึ่งกันและกัน ทั้งที่เป็น
เพื่อนบ้าน เมื่อจิตขาดศีลธรรมหมดความเห็นใจย่อมจะเกิดเหตุ
การร้ายแรงได้เสมอตั้งข่าวไม่ว่าวันแต่ละวัน บางท่านคิดหัวข้อ

แล้วผ่านไปไม่ได้อ่านรายละเอียด ชาติความสนใจเลือกอ่านแต่เรื่องใหญ่ที่สำคัญน่าสนใจว่า ซึ่งมีอยู่ในยุคปัจจุบัน

เข้านั้นได้อ่านข้อความในหน้าหนังสือทำให้สนใจอ่านแล้วก็ต้องพิจารณาวิจารณ์จากสาเหตุเรื่องเกิดขึ้น จากเด็กอายุน้อย ซึ่งเล่นกันแล้วเกิดทะเลาะทูปตีกันตามภาษาเด็ก ๆ ต่างไม่ชอบให้ใครขัดใจตามนิสัยของเด็ก ที่พ่อแม่ตามใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย เรื่องก็เกิดขึ้นดังกล่าว ข้าพเจ้าขอคัดย่อเพียงใจความไม่ออกนามทั้งสองครอบครัว เพื่อยกตัวอย่างชีวิตเพื่อนบ้าน ที่เกิดเหตุร้ายแรงขึ้นแล้ว คิดว่าท่านที่สนใจเคยอ่านข่าวครั้งนั้นยังจำได้และสนใจไปตามกัน ข่าวว่า

เด็กบ้านใกล้เคียงยังไม่เต็ยสารพัดรู้ได้เล่นกันอย่างเพื่อนเด็กที่อยูบ้านใกล้เคียง การเล่นของเด็กย่อมมีทั้งพอใจและขัดใจเป็นธรรมดา บางครั้งเกิดโกรธก็ตรงเข้าหยิกข่วนทูปตีกันตามอารมณ์เด็ก แล้วฝ่ายแพ้ก็ร้องไห้วิ่งไปฟ้องแม่หรือผู้ใหญ่ พวกแม่ส่วนมากชาติความเป็นธรรมย่อมจะมีจิตใจลำเอียงเข้าข้างลูกของตัวเองมากกว่าลูกของผู้อื่นไม่สนใจว่าลูกตัวผิดหรือถูก แม่ลูกจะผิดไปรักแกหาก่อนก็ดีแม่ย่อมเข้าข้างลูกตัวเองเสมอ ยิ่งรักลูกมากถนอมลูกมาก ก็ยิ่งโกรธแค้นแทนลูกมาก ชาติสติ ชาติความยังคิดว่าความโกรธได้ทำลายชีวิตและอนาคตของคนมามากแล้ว ความโกรธ

ทำให้คนเสียสติ โบราณว่าเวลาโกรธเห็นช้างเท่าหมู ลืมความเป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียงมีแต่อารมณ์เดือดแค้น เมื่อได้ฟังลูกว่าถูกรังแกเท่านั้นความโกรธพุ่งขึ้นเหมือนคนบ้า ไม่ได้คิดถึงเหตุผล ไม่คิดว่าเด็กยังไม่โตเสียเมื่อเล่นกันก็มีโกรธกันและทุบตีกันแล้วก็ตีกันเล่นกันต่อไปตามนิสัยเป็นธรรมชาติของเด็กส่วนมาก แต่แม่บางคนไม่คิดเช่นนั้น เมื่อลูกร้องไห้ มาฟ้องก็โกรธรีบตบตีให้พาไปชี้ตัวเด็กที่เข้าใจว่ารังแกลูกของตัวเอง

ครั้งแรกพอบพบหน้าเด็กที่เป็น คู่ริ ของลูกตัว ก็ไม่ยอมฟังเหตุผลคำว่าย่ำอย่างสับแหลกรุนแรงหาว่าพวกแม่ไม่สั่งไม่สอน (ความจริงไม่ได้พิจารณามองดูตัวเองเป็นอย่างตัวว่าหรือเปล่า) ครั้นเด็กนั้นเลี้ยงขึ้นมาบ้าง ก็ยังเพิ่มความโกรธ ความแค้นเหมือนน้ำมันลาดกองไฟระงับโทสะไม่ไหว ลงมือตบตีเด็กตามอารมณ์ โกรธผู้ใหญ่เหมาเข้าข้างลูกตัวเอง ขาดความอดทน ขาดสติรอบคอบ ขาดปัญญาว่าอะไร จะเกิดภายหลัง ย่อมนำภัย อันตราย มาสู่ตัวเอง อย่างไม่รู้ตัว

ที่สุดเด็กที่ถูกตบตี ก็ร้องไห้วิ่งไปฟ้องแม่ ของตัว ตามนิสัยเด็ก ๆ หากแม่ของเด็กที่ถูกตบตีเป็นคนหูเบาขาดสติปัญญาไม่คิดหน้าคิดหลังเรื่องเล็กก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา เมื่อเห็นลูกวิ่งร้องไห้มาฟ้องว่าแม่ของเพื่อนบ้านคนนั้นรังแกตบหน้า พ่อรู้เท่านั้น

เกิดอารมณ์เสียหน้าร้อนเป็นไฟขึ้นมาทันที ยิ่งเห็นแก้มลูกเป็นรอย
 ผื่น ๕ นิ้วซนก็ยิ่งทำให้เดือดแค้นโกรธจัดรีบพาลูกชายไปต่อว่า เมื่อ
 ไปเห็นหน้าเข้าต่างก็ใช้ถ้อยคำหยาบคายเข้าใส่กัน ไม่ยอมฟังเหตุ
 ผลเพราะความโกรธเกินกว่าจะพูดกันรู้เรื่องอย่างธรรมดา พอที่จะ
 ให้อภัยกันแต่กลับเข้าข้างเด็ก การเป็นเพื่อนที่ดีไม่มีเหลือ เกียง
 แทนลูกของตัว ที่สุดปากต่อปากคำกันแหลกฝีปากพอกัน สงคราม
 ปากก็ยังไม่วายไม่ทันใจเลยใช้มือ ตบตีกัน จนหน้าตา ผกซ้ำดำเขียว
 ไป ตามกัน จนชาวบ้าน ทนดูไม่ไหว เห็นเรื่อง จะ ลูกหลานใหญ่โต ถึง
 ตำรวจต่างก็พยายามเข้าห้ามทัพ ที่สุดต่างคนก็แยกออกจากกันเลิก
 แล้วกันไป แต่ก็สงบเพียงภายนอกส่วนในจิตนั้นยังแค้นยังพยามหา
 คอยหาช่องทางที่จะทำลายกันให้หายแค้น พวกอัดเอาอารมณ์ร้อน
 รุนแรงอาฆาตพยามาไว้มายในไม่ยอมดับ

เมื่อถึงเย็น พวกสามีและญาติพี่น้อง กลับมาบ้าน ต่างฝ่ายก็
 พ้องถึงลูกถูกเพื่อนบ้านทำร้ายเอาความดีใส่ตัว เอาความชั่วใส่ให้
 คู่แค้นพยามปลุกปั่นให้อารมณ์ร้อนรุนแรง ถ้าสามีมีความคิด
 ใช้สติปัญญาคิดหน้าคิดหลัง อธิบาย ถึงอันตราย หากขาดความ
 สามัคคี และชี้แจงให้ภรรยาทราบให้เป็น ผู้ใช้ สตินึกคิด อย่าให้เรื่อง
 เล็กๆ น้อยของเด็กทำให้ ผู้ใหญ่โกรธกัน และขอให้ ภรรยา เห็น แก่
 ความอดทน และเป็นผู้มีศีลธรรมเรื่อง ก็ ระวังลงด้วย ทำความเข้าใจ

อโหสิกรรมกันเรื่องกยัคติลง เพราะเรื่องของเด็กผู้หญิงไม่ควรเกี่ยว
 โกรธกันแล้วก็ดีกันเพราะยังไม่เจียงสา หากสามีเป็นผู้มีอารมณ์ร้าย
 ชาติศีลธรรม ได้ฟังมักจะเชื่อลูกเชื่อเมียอย่างไม่มีเหตุผลแทนที่จะ
 ใช้ความคิดระงับเหตุการณ์ให้สงบกลับคิดว่าเขาทำเช่นนั้น เป็นการ
 หยามหน้าหน้าตักกันทำให้เสียศักดิ์ศรี ยิ่งฝ่ายภรรยาให้สามีเกิด
 อารมณ์แค้นมากขึ้นที่สุดต่างกัยกพวกไปโต้คารม การโต้คารมมิได้
 ไปอย่างสันติตั้งใจไปเพื่อหาเรื่อง จึงไม่มีทางระงับเหตุการณ์ลงได้
 เช่นรายข่าวหนังสือพิมพ์ประจำวันเข้าวันนั้น ที่สุดหมดคารมแล้ว
 ต่างฝ่ายก็ใช้กำลังเข้าทำร้ายกันเป็นหมู่ ที่สุดท้ายกำลังไม่ได้รับกลับ
 บ้านมาหิบบมีตหิบบินออกไป ต่างหน้ามิตด้วยกันไม่ได้คิดอย่าง
 อื่น คิดอย่างเดียวว่าฆ่ามันให้หายแค้น ในที่สุดต่างฝ่ายต่างก็บาด
 เจ็บล้มตายลงอย่างไม่นึกฝันว่าจะเป็นเรื่องไปกันใหญ่เช่นนั้น แต่
 เรื่องก็ได้เกิดขึ้นแล้ว คนก็ตายและบาดเจ็บไปแล้ว ข้าพเจ้าอ่าน
 แล้วก็อดพิจารณาตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้ ทางตำรวจได้
 เข้าจัดการ ชันสูตรศพ และไปสอบสวนเพื่อดำเนินคดีร้ายแรง ตาม
 ระเบียบเมืองต่อไป ที่ตายก็ตายไปที่ย่อยก็เข้าไปเสวยกรรมอยู่ในคุก
 ที่สุดเด็กก็รับทุกข์เป็นกำพร้าขาดพ่อขาดแม่ทั้งสองฝ่าย นี่เป็นเรื่อง
 ที่น่าคิดมากในยุคปัจจุบันนี้

นี่เป็นข้อสำคัญในหนังสือพิมพ์ รายวันฉันยังหนึ่ง ที่ฉันยก
ประจักษ์ธรรมดานี้มาพิจารณาว่า หากอ่านแล้วผ่านไปไม่ได้คิด
ดูเพียงนึกครวญคิดว่าเรื่องไม่ว่าจะเกิดขึ้นเลย แต่เมื่อคิดแล้ว
เคราะห์คนเกิดจากเรื่องเพียงเล็กน้อย ก่อเกิดเรื่องใหญ่ ทำลาย
หมดทุกสิ่งทำลายอนาคตของเด็กทำลายชีวิตอนาคตของพ่อแม่ ต้อง
สูญเสียไป เพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง อย่างนาอนาถใจเปรียบเหมือนไม้
ซีกกันเดียว ถ้าไม่รีบดับมันอาจทำลาย ทุกสิ่งทุกอย่าง กว่าจะรู้ตัวก็
สายเกินแก้

ความสำคัญของเพื่อนบ้าน ถูกกล่าวถึงถึงที่สุดเพราะ
คนสมัยใหม่เขาใจคิดว่าเพื่อนบ้านเป็นสมยาอันเพื่อนบ้านเป็นเรื่อง
สำคัญมาก เพื่อนบ้านที่ดีนั้นจะทำให้เราอยู่กันด้วยความสุขสบาย
เพราะช่วยกันดูแลเป็นหูเป็นตาซึ่งกันและกัน ผิดกับยุคปัจจุบัน
ต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกันตัวใครตัวมัน บางที่อยู่บ้านใกล้ชิดติดกัน
ก็ยังไม่รู้จักกัน หากจะพิจารณาเหตุผลเปรียบเทียบกับยุคสมัยก่อน
ผู้คนมีศีลธรรม มีจิตใจเยือกเย็นหนักแน่น รู้จักให้อภัย และรักเพื่อน
บ้าน ยุคนมนุษย์มีอารมณ์ร้อนรุนแรงขาดสติ เรื่องเล็กๆ ทำให้
กลายเป็นเรื่องใหญ่โตเห็นจะเป็นเพราะคนในยุคนี้น่าไกลจากพระ-
ศาสนา ไม่มีศีลธรรมทางจิตใจจึงต่างฝ่ายต่างเห็นแก่ตัวเป็นเพียง
มองหน้าสายตาไม่กินกันก็เกิดอารมณ์รุนแรงฆ่ากันง่าย การฆ่ากัน
ตายเป็นเรื่องราวธรรมดา

เมื่อครั้งก่อนนั้นผมจำได้ว่ายังเป็นเด็กเวลาผ่านไปส่วนมาก
เป็นผืนจิตใจเยือกเย็นอารมณ์โกรธรุนแรงหาได้ยาก มักจะมีจิต
ใจเป็นกลางเสมอ ไม่เคยโกรธใครเลย เพราะถือพระธรรมในพระ
พุทธศาสนาเป็นหลัก และคิดว่าเพื่อนบ้านสำคัญต้องมีความรักใคร่
ปรองดองรวมสามัคคีกันเป็นสิ่งที่นาภาคภูมิใจใน หมู่บ้านนั้น อยู่กัน
ด้วยความรักเย็นเป็นสุข เป็นศรีร่มเย็นไม่มีสิ่งร้ายที่จะกล้ำเข้ามาแผ้ว
พาลภัยเพราะต่างช่วยกันเป็นหนึ่งเป็นเอกช่วยกันป้องกันภัยให้กัน
กันมาแต่ครั้งก่อนนั้นผมจำได้ว่าก่อนจะย้ายมาเป็นหมู่บ้านนี้
ก็เคยให้กันกิน ก็ด้วยรักใคร่กันดีเหมือนกันมีความสามัคคีกลม
เกลียวกัน พวกนี้จะไม่เข้าใจก็ทำความเข้าใจด้วยเหตุผลว่ากัน
ง่ายให้อภัยกันง่าย

คนสมัยก่อน ถือว่าเรา จะอยู่กันด้วยความสงบสุข ก็เพราะ
เพื่อนบ้าน เราจะอยู่กันหาความสบายใจ ถ้าเพื่อนบ้านไม่ดีเราจะ
หาความสุขไม่ได้ ถ้าใช้ความคิดพิจารณา ดูใช้สติปัญญาพิจารณา
ให้ดี “เพื่อนบ้าน” ที่ดีจึงเป็นสิ่งจำเป็นของทุกคนรอบขวานำความ
สุขกายสบายใจมาสู่เรา

เมื่อก่อนข้าพเจ้ามีเพื่อนรุ่นเดียวกันแถวบ้านเมื่อยังเป็นเด็ก
วันหนึ่งเพื่อนได้ไปติดต่อกับเด็กแถวบ้าน เป็นธรรมดา ส่วนมากทั่ว
ไป พ่อแม่ต้องรักลูกตัวเองมากกว่าลูกของคนอื่น แต่คนสมัยก่อน
มีภาษิตบทหนึ่งว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี”

เมื่อพ่อของเพื่อนซึ่งเป็นข้าราชการ เมื่อกลับมาถึงบ้านรู้ว่า ลูกของตัวไปชกต่อยกับลูกเพื่อนบ้านซึ่งมีฐานะต่ำกว่า เพราะเล่นกันแล้วก็ขัดใจกันจึงชกต่อยกันขึ้น เพื่อนไม่กล้าบอกให้พ่อรู้เพราะพ่อเป็นคนตรงจิตใจเป็นธรรม พ่อของเพื่อนรู้เรื่องเข้าก็เรียกลูกชายเข้ามาสอบถามว่าทำไมต้องไปชกต่อยกัน เมื่อรู้เรื่องที่ว่าลูกของตัวไปรังแกลูกเพื่อนบ้านแล้ว จึงพูดกับลูกชายว่า “เจ้าจะผิดหรือถูกพ่อไม่สนใจเพราะการชกต่อยเป็นธรรมชาติของเด็กเมื่อเวลาโกรธกันผ่านไปแล้วก็เล่นกันใหม่ตามนิสัยของเด็ก แต่สำหรับผู้ใหญ่โกรธกันแล้วตีกันยาก เพื่อนใกล้ชิดเรานี้ก็ต้องมีความรักใคร่สามัคคีกันไว้ ที่หลังอย่าไปตีกันอย่าไปรังแกเด็กที่เล็กกว่า เราโตกว่าเขาต้องหนักเอาเบาสุ้มยอมเสียเปรียบดีกว่า ไม่ใช่เอาชนะด้วยการไปตีต่อย พ่อแม่ของเด็กทุกคนเขาก็รักลูกเขาเหมือนกัน และเขาจะเห็นว่าเรามีฐานะดีและโตกว่า แม้จะไม่มากนัก เขาก็ต้องว่าข่มเหงรังแกเขา ฉะนั้นแม่พ่อจะรักลูกเพียงใดพ่อก็จำเป็นจะต้องเสียลูกและนำลูกไปให้เขาลงโทษ เพื่อไม่ให้ผู้ใหญ่กินใจกันเพื่อสมานสามัคคีเพื่อนบ้านเอาไว้ เราจะอยู่โดดเดี่ยวแหวดล้อมไปด้วยคนเกลียดชังไม่ได้ ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนเจ็บเอา ว่าแล้วก็ใช้ไม้เรียวหวดที่ขาเพราะเด็กสมัยนั้นส่วนมากนั่งกางเกงขาสั้น ที่จน

เป็นแนวห่อเลือด เพื่อนข้าพเจ้าเจ้าบริวารวงครวญครางสะอึกสะอื้น
ต้องรับปากกับผู้เป็นพ่อว่าต่อไปจะไม่รังแกใครอีก

เมื่อเพื่อนถูกเขียนแล้วยังถูกมัดมือไขว่หลัง ท่านผู้พ่อนำ
ไปถึงบ้านที่เด็กคู่ชกต่อย พ่อแม่ของเด็กที่ถูกรังแกกำลังโกรธแค้น
คิดว่าจะไปต่อว่าแต่ยังเกรงใจผู้ใหญ่ว่าเป็นคนดี อยู่ๆ ก็เห็นเด็ก
ที่ถูกพ่อทำโทษแล้วได้ นำตัวมาส่งตามห้อง ยังมีรอยไม้เรียวขึ้น เป็น
ทาง ช้ำยังถูกมัดมือไขว่หลังเหมือนนักโทษ ผู้เป็นพ่อของเพื่อน
ข้าพเจ้ายังนำมามอบให้ลงโทษอีก

พวกพ่อแม่ในครอบครัวนั้นเมื่อได้เห็นอย่างนี้ทันท่วงทีต่าง
ตะลึง ไม่นึกฝันว่าท่านจะลดตัวลงมาทำโทษลูกแล้วยังนำมาให้ลง
โทษอีก ความโกรธแค้นเดิมก็หายไปสิ้น กลับมีความเคารพนับถือ
ขึ้นมาแทน เดิมก็คิดว่าท่านให้ทำยลู่ให้มารังแกลูกชาวบ้าน

นี่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเคยรู้เคยเห็นเรื่องในอดีตที่ผ่านมาแล้ว
เมื่อญาติพี่น้องพ่อแม่ได้เห็นผู้เป็นพ่อของเด็กแสดงความเป็นธรรม
ไม่เข้าข้างลูกของตัวเองแล้วยังกลับนำลูกชาย ซึ่งถูกเขียนขาลายทั้งสอง
ข้างมาให้ลงโทษอีก เมื่อได้เห็นเช่นนั้น ซึ่งกำลังเครียดแค้นก็
คลายลงทันที จิตใจกลับเปลี่ยนแปลงไปเกิดความเคารพนับถือขึ้น
มาแทน เพราะรักน้ำใจเห็นความเป็นธรรมของผู้พ่อของเด็กแล้วก็
พากันยกย่อง แทนที่จะโกรธเคืองเด็กที่เข้าใจว่ารังแกลูกของตัวเอง

กลับนึกถึงสสาร เข้าไปบดอบเอาใจ ขอบใจพอแทนเด็กคนดี ทำอะไร
 เข้าถึงจิตใจผู้รู้เห็นอย่างลึกซึ้ง ทำให้ผู้โกรธเคืองกลับกลายเป็นผู้
 ใจดีพอสืบถึงอันนี้ก็พอใจแล้ว เด็กนั้นก็พอกันด้วยอารมณ์โกรธแค้น
 กลับหันมาขอเป็นหลังมือ ว่าจกที่เบสลงออกมาเป็นไหนที่จะร้อนแรง
 ด้วยอารมณ์กลับสะอื้นอยู่ภายในใจ เพราะพบคนที่เคียงธรรมให้
 ความเป็นเด็กเห็นใจเด็กที่กลัวพอเหมือนเด็กสองคน ที่คนดีให้ ทำใจได้ดัง
 เข้าใจมาก่อนว่าผู้รังแก ที่ว่ามโกรธเคืองที่มีอยู่ที่สมมติกลับกลาย
 เป็นดีมีความปีติน้ำใจ เพื่อนบ้านสองสามมีรอยากลับจะพอก ออกรับ
 ด้วยความรักที่ต่ำลงสสารเด็กที่ถูกพอกที่เคียดแค้น
 เด็กก็แค้นใจ ทานไม่ควรรจะลงโทษคนไหนหนึ่งคนคนเดียว ดี
 ถูกเมื่อนั้นเข้าสายขบเขินหมด พัดปลางกริบมาแก้มเด็กออกด้วย
 ความสงสารน้ำตาไหลบ่าจะลวง เพราะความดีของท่านผู้ใหญ่ทำให้
 ฝันเป็นพ่อของเด็กที่ดื้อไปว่า อย่าไปถืออะไรกับเด็กเลยครับ
 ประเดี๋ยวก็เล่นกันประเดี๋ยวก็โกรธกันเป็นธรรมดา เด็กยังไม่เคย
 สามีกับภรรยาไม่ถือนหรือกริบท่าน แล้วก็เรียกเด็กทั้งสองมาให้
 โอวาทให้รักกันเหมือนพี่เหมือนน้อง เพราะอยู่ในตำบลหมู่บ้านเดียว
 กันมีความสามัคคีกันไว้ให้ความเห็นอกเห็นใจกัน แล้วเด็กก็
 กลับคืนที่กันสนิทสนมกันเช่นเดิม เป็นเรื่องคนสมัยก่อนต่างฮอน
 ใจให้รักกันให้อยู่ด้วยกันและกัน ธรรมชาติของเด็กๆผู้ใหญ่ค่อยๆอบรม

ยากนักที่จะทำจิตใจให้อยู่กลางเช่นนี้ จะเหนื่อยกันจึงยากหน่อย เพราะ
โกรธกันง่ายและรุนแรงตามอารมณ์ของมนุษย์ในยุคนั้น

ในยุคปัจจุบันนี้คำว่า “เพื่อนบ้าน” ที่รวมสามัคคีรักใคร่
กำลังจะหายไปทีละน้อย เพราะในปัจจุบันนี้บางแห่งบ้านใกล้เคียง
เคียงหรือบ้านใกล้เคียงติดกันแต่ไม่รู้จักกันก็มีมาก บ้านใครบ้านมัน
คำว่าเพื่อนบ้านชาติไทยเราในสมัยก่อนซึ่งเคยรักใคร่สามัคคีคอยช่วย
เหลืออะระมะวัระวังสิ่งของดีของเพื่อนบ้านก็เหมือนของเรา เมื่อ
เจ้าของบ้านไม่อยู่ต้องช่วยดูแลไม่ให้เสียหาย คอยเฝ้าระวังระไว
เมื่อเจ้าของบ้านไม่อยู่ก็ไม่มีใครกล้าไปหยิบข้าวของเพราะกลัวเพื่อน
บ้านใกล้เคียงคอยเป็นหูเป็นตา ปัจจุบันนี้คำว่า “เพื่อนบ้าน”
เกือบจะไม่มีความหมายเพราะต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจ ซึ่งกันและกัน
แม่เจ้าของบ้านไม่อยู่ผู้ร้ายได้เอา รถบรรทุก มาชนของเอาไป แทะ
หมดบ้าน เพื่อนบ้านใกล้เคียงก็ไม่มีใครสนใจเพราะไม่รู้จัก
กัน บางทีกินจุเฉยอยู่ เพียงแต่สงสัยว่านี่อยู่ๆ มันจะย้ายไปไหน
กันนะ เมื่อเจ้าของบ้านกลับมาถึงเห็นประตูเปิดเครื่องใช้ไม่มีเหลือ
ก็ลมจับเพราะคนร้ายมันซนอย่างใจเย็นไม่เกรงกลัวใคร เป็นสมัย
ก่อนคนร้ายไม่กล้าเพราะเพื่อนรักใคร่ สามัคคี กลมเกลียว คอย ช่วย
เหลือซึ่งกันและกัน มันคงต้องสืบรู้อยู่ก่อนว่าบ้านใกล้เคียง

ไม่รู้จักกัน จึงได้กล่าอย่างออกอาจเพราะความสามัคคีในหมู่บ้าน
ใกล้เคียงไม่มีตัวใครตัวมันเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ

ปัจจุบันนี้ขอให้เราที่อยู่ในแผ่นดินไทย จงรู้ด้วยว่าชาติไทย
แผ่นดินไทยเรานี้กำลังอยู่ในวิกฤติการณ์ มหาภัยเหี้ยมโหดชั่วร้าย
กำลังคุกคามอยู่ทั่วด้าน คอยจะทำลายล้างสิ่งที่ตั้งามประเพณีศีล-
ธรรมของชาติที่เราปฏิบัติมาด้วยความสงบตั้งแต่ปู่ย่าตายาย

ถึงเวลาแล้วพวกไทยที่มีจิตเที่ยงธรรมทั้งชาติขอให้หันหน้า
เข้าหากันร่วมหน้าหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อช่วยกันเป็นหูเป็นตา คอยระวัง
ทั่วไป ทุกหนทุกแห่งคอยจับตามองดู พวกที่ก่อควมให้เราแตกแยก
สามัคคีอย่าให้เป็นใหญ่โตด้วยความโลภ แต่ไม่นึกว่าลัทธิมหาอุบาทว์
นี้ไม่มีความซื่อสัตย์ตามสัญญา แม้แต่พวกมันกันเอง มีแต่ความ
เหี้ยมโหดชั่วร้าย ไม่มีความเมตตาปราณี สอนให้คนเนรคุณพ่อแม่
ผู้มีพระคุณทั้งหลายมีแต่อกตัญญู พวกทำลายชาตินั้นไม่รู้ตัวว่าตัว
เองกำลังจะฆ่าตัวเอง และพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ตัวอย่างที่มีอยู่
รอบด้าน ถ้าเราไม่เป็นคนปัญญาอ่อนเป็นโรคเส้นประสาทก็คงจะ
ได้รู้ได้เห็นตัวอย่างแล้ว พวกที่พูดหวานๆ รับรองว่าถ้าสำเร็จแล้ว
“ทุกคนจะมีงานทำจะมีข้าวกินจะมีที่อยู่” บัดนี้ทางเพื่อนบ้านใกล้เคียง
มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ถ้าเราสืบดูจะรู้ว่าเขาได้ทำลาย
ศาสนาทุกศาสนา ทำลายประเพณีศีลธรรมอันดีงาม ใครขัดขวาง

หมื่นน้อยเป็นคนโหดโหดคนเดียวนั้นก็ สนองคุณก็คือ
 มา เมื่อเราอยู่ข้างนครก็เมตตาปรานีได้ความสงบสุขเห็นอีกให้ในใจในใจ
 พวกนี้ถ้าจะเอาอะไรไปก็ไปโดยง่าย การที่เราอยู่ที่นี่การเดิน
 ขี่ม้าขึ้นลงที่ประหนึ่งอยู่ข้างนครก็เหมือนอยู่ข้างนครเหมือนกัน
 ขันนี้ซึ่งมีชื่อที่ประหนึ่งอยู่ข้างนครก็เหมือนอยู่ข้างนครเหมือนกัน
 สอนนาคนได้ความดีก็ดั่งที่ขังคืบเป็นนาคนแข็งแรง มีส่วนแบ่งอาหาร
 ก็เหมือนมีท้องที่ที่อยู่อย่างเราไม่ขัดสนเลย มีเครื่องนุ่งห่มจีวรก็แบบเดียว
 ทั้งเราและไม่เรายังมีสิ่งอย่างสำหรับหญิง ผู้หญิงก็ร้องสัพพัญญูก็ได้ผลเช่น
 ดุสยาก็มีชื่อได้ ความดีก็มาก พลุเมืองอยู่อย่างเราเห็นได้เหมือนอยู่
 ใหม่หน้ารถก็เร็ว ก็เร็วไม่เว้นแต่จะรีบร้อนแล้วจะเข็ดไม่กล้าเรียก
 ร้องสัพพัญญูมาก นอกจากหาทางหนีออกมาสู่ดินแดนบรรพชาศกหม
 อีสระแล้ว การหนีก็ต้องยอมเสี่ยงกับอิสระเสรีกับความตาย เพราะว่า
 หนีออกมาได้ก็หนีเสียชีวิตลงไม่อยู่ เมื่อออกมาแล้วจะพบอะไร
 เมื่อหนีออกมาแล้วนักก็หนีมาขึ้นรถแล้วที่เคยสละบิสนนสัพพัญญูนี้ ก็อยู่
 ไม่ได้ต้องหนีออกมาจากประเทศของเราแล้วเข้าแคว้นแคว้นดินแดน
 ที่เราจะหนีได้ก็มีมากที่หนีหนีออกมาได้ไม่มากนัก เราคิดว่า
 ด้วยปัญญาในเมื่อไทยเราก็พอจะรู้ว่ากันให้หนีสักไปสักวันหาบิสนน
 ผู้ที่จำแล้วแล้วแล้วให้ พระท่านก็บอกให้ หนีนั้นในการหนีจะมี
 สอนของเราว่าร่วมน้ำในน้ำคือบิสนน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ได้เข้าศึกษาในกองวิศวกรรมส่งไปสอบที่กรีซที่วิศวกรมีชาติอื่น
จะพินาศลงไปในที่สุด จะยืนหยัดคู่โลกไปไม่ได้ ที่ข้าพเจ้าได้เขียน
มานี้ได้รับข่าวจากผู้ที่หนีออกจากแณนบุรีกลับมาให้ท่านอย่าเพิ่งเชื่อ
เขาบอกให้ พิจารณาสืบสวน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคดี ๆ บ้านเรา
ข้าพเจ้าเองก็ไม่สามารถจะเขียน แต่ข้าพเจ้าเห็นให้รักความเป็นไทย
เคารพประเพณีไทยรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ยิ่งชีวิต อยาก
ให้พี่น้องชาวไทยมาร่วมใจร่วมสามัคคีอยู่รวมกันปกป้องแผ่นดินไทย
เพื่อลูกหลานของเราอยู่ต่อไป หากจะต้องตายก็ขอตายเพื่อ
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ดีกว่าตายเพราะสร้างความชั่วช
ชาติ เพราะทุกคนเกิดมาแล้วต้องตาย ขอให้พวกเราตายเพื่อรักษา
ความดีไว้อย่าให้ลัทธิอบาตว์ของชาติอื่นและคนไทยขายชาติ ทำลาย
วัฒนธรรมอันดีประเพณีอันงาม มีความสมบัตย์ตลอดมา ช่วยกัน
ร่วมใจรักษาความดีของชาติไทยไว้เพื่อคนรุ่นหลัง บุตรหลานและ
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เรามิถุนวมชาติและพ่อแม่เพื่อนฝูง
ในชาติเดียวกัน จะต้องรักเคารพเป็นประเพณี เรามีศาสนาที่จะ
สร้างนิสัยให้เป็นพลเมืองที่มีศีลธรรม มีจิตใจเมตตาปรานีไม่เห็น
แก่ตัว ให้อยู่ในขอบเขตของศีลธรรมความดี แก่ทุกซ์ทำจิตใจให้สงบ
เป็นสุขทางใจ มีพระมหากษัตริย์ทรงทศพิธราชธรรม เป็นจุดรวม
ของคนทั้งชาติ สัตว์โลกเกิดมาย่อมมีเจ้าผู้เป็นผู้นำ ชาติไทยจะขาด

ทั้งสามนั้นมิได้ เราช่วยกันบำรุงให้มั่นคงถาวร ไทยเราจะได้ยู่
รุ่งเรืองตลอดไป

แผ่นดินถิ่นไทยแท้	ไซ่ทาส
ไทยร่วมใจของอาจ	แก่นกล้า
ศัตรูไม่สามารถ	หลอกล่อ ไทยนา
ไทยช่วยไทยเพื่อหน้า	ที่ป้องผองไทย

เขมรลาวเหล่าเพื่อนบ้าน	เราเห็น
ตัวอย่างกำลังเป็น	ทาสแท้
แก่เฒ่าไม่ยกเว้น	เป็นทาส งานนา
อิสระภาพสุดแก่	กลับสิ้นคืนเดิม

ขอไทยจงอยู่ด้วย	สามัคคี
ร่วมสละชีพพลี	มันไว้
รวมพลังร่วมต่อสู้	พิฆาต ศัตรูนา
ไทยอยู่เป็นไทยได้	ก็ด้วยสามัคคี

วสค.

พระชัตกสรกร

ท. เลียงพิบูลย์

ข้าพเจ้าได้รับโทรเลขบันทึกเสียง หลายม้วน จาก คุณณรงค์
สุทธิกุลพาณิชย์ นำมาเพื่อให้ข้าพเจ้าถอดเป็นตัวหนังสือ เมื่อได้
เปิดเสียงฟังแล้วคิดว่า หากเขียนขึ้น คงมีประโยชน์บ้างไม่มากนัก
ตัวเองนั้นไม่มีความรู้ในภาษาบาลี ไม่สามารถที่จะช่วยตีความหมาย
ในชื่อ “ชัตกสรกร” คิดว่าจะถอดเทปขึ้นทั้งคั่นคำต่อคำ เพื่อให้ท่าน
ผู้อ่านมีความรู้สูงของท่านผู้มีความรู้ชั้นปณฺญานจะได้อ่านพิจารณา
เพื่อจะได้ค้นหาคำที่ตรงความหมาย ช่วยกันให้ความแจ่มกระจ่าง
แก่ท่านผู้อ่านทราบ คงจะเป็นกุศลและพระคุณยิ่ง

เสียงคุณณรงค์ ในเทปพูดว่า “คุณสง่าครับผมอยากจะให้
แนะนำตัวเองท่านอยากจะรู้จักคุณ ท. วันนี้มีโอกาสดียากจะให้
ท่านอัดเสียงลงในเทปและผมจะนำไปมอบให้คุณ ท. ขณะนี้คุณท.
สุขภาพไม่ค่อยดีกำลังพักผ่อนอยู่ ในโอกาสต่อไป คุณ ท. จะได้นำไปเขียนเป็นเรื่องเพื่อประโยชน์ต่อไป”

ต่อไปนี้เป็นคำพูด ของคุณสง่า รัตนวิโรจน์ ว่า “ผมสง่า
รัตนวิโรจน์ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนายอำเภอชนแดน จังหวัด

เพชรบูรณ์ อายุ ๕๕ ปี และก็อยากจะพบ คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ซึ่งเป็นคนเขียนเรื่อง **กบฏวังหลวง** หรือในภาษาอังกฤษ จะผิดถูกอย่างไรไม่รู้ “กบฏมา ออฟ ลอสต์” ยังมีสิ่งที่สงสัยและยังพิสูจน์ไม่ได้ และก็ต้องพิสูจน์ต่อไป ศึกษาหาความรู้ต่อไป ท่านพอจะยังจำได้” ก. ร. สองตัวและ ก. ชัตกตรรก เขาก็จำได้

ต่อจาก คุณณรงค์ก็บอกว่า “ขอให้คุณส่งเล่าเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อไปเกิดก่อน” ในเรื่อง ก. ร. สองตัวและ ก. ชัตกตรรก เขาก็จำได้

คุณแสงว่า “เรื่องเกิดหลายครั้ง เรื่องแรกเกิดประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๕ เมื่อผมได้เป็นชนโน้ วันหนึ่งเป็นเวลากลางคืนที่ ๕ เศษๆ กันอยู่นั้นไปว่ามีชีปะขาวคนหนึ่งหน้าตาคล้ายๆ แขนกึ่งขาว ห่มขาว อุ่มพระมาองค์หนึ่งเป็นพระหน้าตักประมาณ ๘ นิ้ว ผมมองมาจากในมุ้งพระองค์นี้ศรีษะเอียงแต่จะเอียงซ้ายหรือขวาผมก็จำไม่ได้ แต่ถ้ามองเหมือนหมากรุกที่เล่นกัน และชีปะขาวบอกผมว่า “ปลัดจะเอาไหมพระองค์นี้” ในฝันผมก็ถามว่าพระอะไร ชีปะขาวก็ว่าพระชัตกตรรก ผมก็ถามย้าไปอีกว่าพระอะไรชัตกตรรก เขียนอย่างไร ชีปะขาวก็เขียนให้ผมดูก็เห็น ช. บอ ไม่เห็นอากาศ ต. ก. ร. สองตัวและ ก. ชัตกตรรก ในฝันผมก็จำได้แม่น ชีปะขาวบอกผมว่าจะเอาไหม แล้วยังบอกว่าพระองค์นี้ถ้าปลัดเอาไว้จะเจ็บป่วยสาหัส สามทีแล้วก็จะวาย ด้วยความกลัวผมก็ตื่น และลุกไป

ผู้สวามิภักดิ์เป็นคนที่อื่นก็ต้องสละบัพเพศแล้วถึงจะนอนหลับ
อีก ผมก็นึกได้ในความฝันก็ไปเอมแข็งนวลเขียนที่กระจกหน้าโต๊ะ
เครื่องแป้งว่า “ชัตกสรรก” พอตอนเช้าไปทำงาน ผมมายืนหัว
ผมทกระຈກก็เห็นคำว่า ชัตกสรรก ผมก็เขียนใส่กระดาษและใส่
กระป๋องโดยไม่สนใจเท่าไรว่าจะไปเปิดปทานุกรมดูก็ลืมไปเพราะ
งานยุ่ง ต่อมาประมาณ ๓ วัน งานว่างก็ให้เสมียนตรวจเปิดปทานุกรม
ดูก็ไม่มี ผมบอกคุณสิงห์ว่าคำนี้ไม่มีในปทานุกรม ผมก็สืบถาม
และก็ซื้อหนังสือมาได้บ้างเปิดดูก็ไม่มีคำนี้ ผมก็ไปกับคุณสิงห์ไป
ที่หอสมุดแห่งชาติไปถามแผนกภาษาไทย คุณดูตำหรับตำราก็ไม่รู้
“ชัตกสรรก” ว่าอะไร ก็ไปถามเกจิอาจารย์ที่หอสมุดมีทั้ง เขมร
ไทย ญวน แขก ก็ไม่มีใครรู้ ผมก็ไปซื้อหนังสือทั้งภาษาบาลี
สันสกฤต ชื่อแม้กระทั่งหนังสือเกี่ยวกับศิลจารึกมาหมดเป็นชุดๆ
หมดเงินไปหลายก็ไม่รู้ ต่อมาประมาณปีเศษความสนใจในเรื่องนี้
ก็ค่อยๆ หมดไป ต่อมาผมก็ผ่านเรื่องเก่าอีก ชีปะขาวองค์นั้นมา
ถามว่า สง่าจะเอาไหมพระองค์นี้ ผมถามว่าพระอะไรก็บอกว่า
พระชัตกสรรก ด้วยความกลัวผมก็ตกใจตื่นไม่ยอมรับทั้งสองครั้ง
คราวนี้ผมเกิดสนใจขึ้นมาอีก ก็ไปกับคุณสิงห์ไปตามวัดไปสอบถาม
พระเปรียญเก่า ชนพระครูก็ได้ความเห็นมาแตกต่างกันไปคนละทาง
คนละอย่าง บ้างก็ให้ความเห็นว่าเป็นวิญญานบ้างเป็นอะไรบ้าง

ครึ่งต่อมากไปทั่วจักรวรรดิซึ่งท่านมีตำแหน่งสมเด็จพระพรหม
ท่านมีความรู้มีตำหรับตำราเต็มห้องเลย ซึ่งคุณสิงห์รับรองได้ ท่าน
ก็ค้นหาให้ทั้งภาษาบาลี สันสกฤต คันจนหมตก^๕ไม่มี แต่ถ้าจะ
แปลตามสำเนียงโดยไม่เอาตัวหนังสือก็แปลได้ว่า ถนนเจ็ดสาย ก็
หาความหมายไม่ได้ว่าอันนี้เป็นอะไร ต่อมาคุณสิงห์ก็จะไปอินเดีย
ผมก็ฝากจดหมายไปฝากเงินค่าแสตมป์ไป ให้ไปค้นหาที่พุทธคยา
ให้ช่วยกันค้นด้วยว่าเป็นภาษาอะไรกันแน่ ต่อมาเมื่อคุณสิงห์กลับ
มาประมาณหนึ่งเดือน ก็ได้รับตอบจากทางโน้นว่า หาไม่ได้ ไม่มีคำ^๕
แต่ถ้าจะแปลตามภาษาพูดก็แปลได้อย่างที่ผมว่า “ถนนเจ็ดสาย”

อัน^๕ก็เป็นเรื่องลือกันมาจนกระทั่งบัดนี้^๕ ว่าผมสนใจมาก
เมื่อผมไปถึงที่ไหนก็ถามว่า คำว่า “ยัตถกตรรก” ^๕แปลว่าอะไร ก็
ไปหาคุณหลวงที่วังหม่อมเจ้าพนุพิศมัยฯ คุณหลวงบอกว่าเคยผ่าน
แบบ^๕ที่ประจวบ แล้วก็ไปสร้างพระขึ้นว่าอันนี้เป็นพระประจำตัว
มีลักษณะอย่างนั้น แต่แผ่นอะไรผมก็จำไม่ได้ และเดี๋ยวนี้คำว่า
ยัตถกตรรกและพระองค์^๕ผมก็ยังไม่พบ ผมได้ตั้งปฏิธานในใจ
ผมว่าถ้าใครเอาพระมา มีลักษณะคอเอียงเหมือนม้าหมากรุกมา ไม่รู้
เป็นราคาเท่าไรผมก็จะพยายามเช่าเอาไว้แล้วก็จะศึกษาต่อไป อัน
นี้เป็นความในใจของผม เดียว^๕ผมก็ยังไม่รู้เป็นเวลาตังเจ็ดแปดปี
แล้ว ไปที่ไหนก็พยายามศึกษาโดยตลอด อันนี้ขอให้คุณ ท.

เลียงพิบูลย์ ช่วยพิจารณาด้วยว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นวิญญานของคนใดคนหนึ่ง หรือจะเป็นนิมิตหมายอันใดอันหนึ่งผมไม่ทราบ เดียวผมก็ยัง ไม่รวยก็ยัง เป็นธรรมดาอย่างนั้น และบาคเจ็บสาหัสมาสองครั้ง ถ้าจะคิดสามก็สามเพราะผมถูกยิงครั้งหนึ่ง ผมเกือบตกเครื่องบินตายครั้งหนึ่งที่แม่สอด กับ พล.ต.สมศักดิ์ บำจามนนท์ ซึ่งเดี๋ยวนี้เป็นแม่ทัพภาคสาม ครั้งหนึ่ง เวลานั้นในเครื่องบินมันสั่งให้ทำอะไรจะตก

ผมตกใจเตรียมจะโดดท่านคว้ามือจุดตัวผมไว้ทัน ถ้าโดดก็คงตายเพราะมันสูงแค่อยอดตาล ต่อมาเครื่องก็ตีเป็นปกติ ถ้าผมโดดลงมาก็คงไม่ได้มานั่งคุยอยู่นี้ เพราะไอ้เครื่องบิน มัน กระตักๆๆ มันเหมือนจะหมดกำลังหมดแรงของเครื่องยนต์ แต่ผมก็ไม่ตายแล้วต่อมาก็ถูกรถยนต์ชนพร้อมภรรยาหน้าบับไป จนเขาไปกันหมดแล้วผมยังนอนสลบอยู่ใต้เก้าอี้ และครั้งสุดท้ายผมเป็นมาเลเรียขึ้นสมองหมอให้น้ำเกลือไป ๕ พัน ๕ ร้อย ซีซี ก็จะได้ถึงจุดบ้าแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นรวยครับ ไม่รู้ว่าอะไรครับ”

คุณณรงค์ “ผมอยากให้นายอำเภอเล่าที่เห็นเครื่องบินตกอยากจะทำให้อัดไปในเทปนี้ด้วยครับ และเครื่องบินนั้นมันเกิดขึ้นจากจังหวัดอะไรด้วย เชิญครับ”

นายอำเภอ “คือเมื่อประมาณเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ ก่อนที่ผมจะย้าย ในขณะนั้นผมเป็นนายอำเภออุ้มผาง ซึ่งเป็นแทน-
 สตีป เอเรีย ตลอดพื้นที่ อ.อุ้มผางมี ๕ ตำบล เนื้อที่ ๔,๖๗๒ ตาราง
 กิโลเมตร แต่มี ผ.ก.ค. ทั้งหมด ๔ ตำบลก่อน วันหนึ่งก็มีเครื่อง
 บินเป็นเครื่องบินปอตเตอร์ของกรมตำรวจ อันนั้นผมเล่าก่อนคือใน
 วันนั้นทาง พ.ก.ร.ส.ก. ๓๔๒ ได้มีวิทยุไปบอกว่าจะมีเครื่องบินนำ
 อาวุธปืนลูกกระสุนปืน ระเบิดไปแจกจ่ายตามหน่วยต่าง ๆ สมัยนั้น
 เขาเรียก พ.ก.บ. ซึ่งผมมีอยู่ ๘ พ.ก.บ. ผมก็รับทราบและสั่งให้
 ตำรวจ ท.ช.ค. และเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย เทศแควร์ ต่อมาตอนเช้ามัน
 ก็ส่งเสร็จเรียบร้อย พอตอนบ่ายไม่มีวิทยุไปแต่มีเครื่องบินเหมือน
 กันเข้าไปบินวนในอำเภอ ผมก็ส่องกล้องดูเห็นเลขเครื่องหมายมัน
 ไม่ใช่ ๑๗๐๖ ก็เลยตามไปที่คอยมุนเลอร์ ซึ่งเป็นศูนย์ของวิทยุใน
 อำเภออุ้มผาง ถามว่าเครื่องบินนั้นมาจากไหน ฝ่ายคอยมุนเลอร์ก็
 บอกว่าไม่ทราบครับ ผมก็ให้ตามไปที่หน่วยใหญ่คือที่แม่สอด ก็
 ติดต่อกันไม่ได้ ต่อมาเมื่อวนรอบสองด้วยความรู้สึกตามสัญชาตญาณ
 ที่มองด้วยกล้องส่องทางไกลเห็นว่าเครื่องบินลำนี้ท่าท่าจะตก นี่
 เป็นสัญชาตญาณอันหนึ่งซึ่งผมก็บอกไม่ได้ว่าเพราะอะไร ผมก็ถาม
 ไปที่คอยมุนเลอร์ว่า เครื่องบินนี้ของใครก็บอกว่าไม่รู้ ถามว่า
 บรรทุกอะไรมา ก็บอกว่าไม่รู้ ว่าเป็นเครื่องบินที่มาจากที่อื่น

ใช้ใหม่เขาก็บอกว่าใช้ครับ เขาก็เห็นเหมือนกันเพราะมีกล้องส่องทางไกล ผมก็กำลังจะวางหุวิทุ เอฟ.เอ็ม.ไฟร์ เขาก็ตอบมาทันทีว่า เครื่องบินตกแล้วครับ ไฟกำลังลุกผมก็รีบวางหุวิทุแล้วขับรถไปที่ตอยมุนเดอร์ พอไปถึงขณะนั้นไฟก็ลุกท่วมประมาณยอดตาลไฟลุกมาก แล้วก็มีเสียงระเบิดมากมาย ผมก็กลานเข้าไปหลบบังอะไรบางอย่าง เพราะไม่รู้ว่าไอ้เสียงระเบิดนั้นเป็นอะไร แต่ภายหลังรู้ว่าเป็นของราชการ ไอ้สิ่งที่ระเบิดต่อมาทราบภายหลังว่าเป็นปลากะป๋อง ต่อมาเมื่อไฟสงบทางหน่วยเหนือคิดต่อมาให้เราคุมพื้นที่ที่เครื่องบินตกนั้นไว้ เพื่อว่ากรรมการจะได้มาสอบสวนว่าตกเพราะอะไร ผมก็สั่งให้ อ.ส. และ ต.ช.ด. หมวด ๖๑๒, ๖๑๓ เข้าไปล้อมรอบบริเวณพื้นที่ไว้ ในระยะนั้นผมกับพนักงานสอบสวนคือ พ.ต.ท.วี ปรมนันต์ สั่งให้ลูกน้องเข้าเคลียร์พื้นที่ทำการสอบสวน

ผมมีไม้อันหนึ่งเข้าไปเขียนๆตามทราบเครื่องบินที่มันกระจัดกระจายอยู่ประมาณสัก ๔๐ ตารางเมตร ก็ไปเห็นสร้อยอยู่เส้นหนึ่ง สร้อยคอทองคำมีตะกรุดอยู่ ๑ อันและมีพระสมเด็จ ๑ องค์ แต่สร้อยนั้นขาดไปประมาณสัก ๒ นิ้ว ผมเขียนมาเพราะรู้ว่าเป็นทองคำก็เรียก พ.ต. ทวี ปรมนันต์ มาว่า สร้อยเส้นนี้ขอให้เก็บไว้ในสำนวนเพื่อลูกเมียเขาจะมา แต่ผมเข้าใจว่า ตอนนั้นผมรู้ว่าใครที่มาในเครื่องบินเป็นนายพ.ท. ซึ่งเป็นนักบินที่ ๑ คุมเครื่องบินมา แล้ว

ก็จัดการนำศพ ๒ ศพส่งทางเฮลิคอปเตอร์ไปทาง จ.ตาก และคนที่กำลังจะตาย ๓ คน ก็เอาน้ำมันทาแล้วก็ส่งขึ้นเครื่องบินคอปเตอร์เช่นเดียวกันส่งไปเชียงใหม่ ผมก็กลับบ้านกินข้าวเย็นตามธรรมดาแล้วก็นอน ต่อมาตอนกลางคืนรถขับประจำตำแหน่งผมจอดอยู่ข้างบ้าน แตรมันก็ดังขึ้น ด้วยความกลัวและระแวงระวังภัยซึ่งเป็นคุณสมบัติของคนที่อยู่ในตง ผ.ก.ค. ก็แอบดูตามรูฝาก็ไม่มีใคร มันดังอยู่ประมาณสักครึ่งนาที่ มันก็เงียบไป ผมก็ลุกขึ้นไปแล้วก็ดูบุหรีหมตมวนเปิดมุ้งเข้าไปนอน แตรก็ดังอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ดังอยู่นาน ผมก็เดินลงมาดูโดยถือไฟฉายมือหนึ่ง ถือปืนเตรียมส่งกระสุนได้มือหนึ่ง เดินลงมาดูที่รถ มาตรวจดูว่าไอ้แตรน้ำมันจะมีอะไรที่ลัดวงจรไหม เช่นน้ำค้างก็ตีหรือจังก์ตุ๊กแกที่ทำให้ลัดวงจรก็ปรากฏว่าไม่มีมันดังอยู่ประมาณสัก ๒ นาที่ ผมก็เลยกระตุกสายไฟจากแบตเตอรี่ออก ก็เงียบ

เมื่อคุณาพิภาตี ๒.๔๕ นาที่ ตรงกับเครื่องบินตก ผมก็นั่งคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นซูล เป็นวิญญาณหรือเปล่าหรือผีมาหลอกผมหรือเปล่า ปกติผมไม่ใช่คนกลัวผี แต่ว่าไอ้แนวความคิดของคนมันก็คิดไปอย่างนั้น และก็คิดรู้งเข้าจะเล่าให้ ปลัดอำเภอโท ฟังแต่ด้วยความกลัวเขาจะหาว่าเราเป็นเต่าล้านปี ผมก็เลยคิดว่าไม่เล่าดีกว่า

เมื่อเวลาอาหารเข้า ปลัดอำเภอโท ซึ่งเป็น รัฐศาสตร์ สำเร็จ
ไปใหม่ๆ ก็ถามผมว่า เมื่อคืนนี้ท่านได้รวมพลจะไปไหน เพราะ
ปกติผมรวมพลเสมอๆ เพื่อจะไปทำงานลับๆ ผมก็บอก “คุณถามผม
ทำไม เขาก็บอก ผมเห็นท่านบีบแตรนานเหลือเกิน ถึง ๒ ครั้ง
๒ ครา” ผมก็บอกคุณถามก็ดีแล้ว ก็เลยเล่าความจริงให้ฟังอย่างที่ว่า
ทั้งใจจะเล่าให้คุณฟังแต่ผมคิดว่าคุณจะว่าผมเป็นเต่าล้านปีผม
ก็ไม่เล่า แต่เมื่อคุณถามก็จะเล่าให้ฟัง อย่างที่ผมเล่ามาปลัดก็บอก
แปลกดี ต่อมาประมาณเกือบสามโมงเช้าก็มีวิทยุจากจังหวัดมาจาก
สาย ก.อ.ร.ม.น. ให้ผมไปเข้าประชุมเรื่องด่วนมาก เพราะปกติผม
จะเข้าออกผมไม่บอกใครทั้งชั้น เพราะฉะนั้นเมื่อรถจะออกทุกคน
ต้องพร้อมภายในสามนาที่ ต้องขึ้นรถได้ทันทีใครช้ากว่านั้นผมก็ไม่
คอย ปกติผมทำอย่างนี้ บางทีผมก็ออกเช้ามีด บางทีผมก็ออก
บ่ายโมง บางทีผมก็ออกกลางคืน เพราะว่าที่นั่นบอกใครรู้ล่วงหน้า
ไม่ได้ ตกหลังชั้นมาหลายคนในระยะนี้เราก็คู่กันถึงเรื่องนี้ ผมเล่า
ตามที่คุณณรงค์อยากทราบเท่านี้

คุณณรงค์ได้พูดขึ้นว่า “ท่านนายอำเภอครับ ผมจะนำ
เทปม้วนนี้ไปมอบให้คุณ ท. เลียงพิบูลย์ ระหว่างนี้คุณ ท. กำลัง
พักผ่อนอยู่เนื่องด้วยวันก่อนได้เดินทางไปกับผม และพวกธนาคารศรี
อยุธยาสืบกว่าคน เพราะมีผู้ได้ไปพบนครแลลับ ตามที่คุณ ท.

ได้เขียนไว้ในเรื่องนครแลลับ อยู่ธยาแห่งความหลัง เมื่อกลับมา
แล้วก็ไม่สบาย ระหว่างนี้กำลังพักผ่อนอยู่”

นายอำเภอส่งาพูดเข้าไปในท่พบว่า “คุณ ท. ครับผมบุญน้อย
หน้อยที่ไม่ได้พบคุณ เพราะผมเคยบอกคุณณรงค์ หลายครั้งแล้วว่า
อยากจะพบคุณ ท. เพราะเป็นผู้ที่ผมอ่านหนังสือจากคุณณรงค์ที่พิมพ์
แจกได้พิมพ์แจกไปหลายครั้งหลายหนเกี่ยวกับ “กฎแห่งกรรม” เมื่อ
ผมเล่าแล้วหรือยังที่ว่าผมฝากหนังสือไปพุทธคยา ซึ่งคุณสิงห์ไป
สามครั้งสามหน ก็ได้รับตอบมาว่าไม่ทราบว่าเป็นภาษาสันสกฤตหรือภาษา
ทมิฬ แต่ว่าภาษาบาลีสันสกฤตนั้นไม่ใช่แน่ และก็สิ่งประหลาดอัน
หนึ่งอันนั้นผมไม่ใช่พูดในฐานะนายอำเภอซึ่งมีอำนาจราชศักดิ์ในส่วน
ภูมิภาค ผมมาอยู่เพชรบูรณ์ ๓ เดือน ผมได้พระมาถึงหลายองค์
พระเหล่านี้ในราคาท้องตลาดเวลานี้ ราคาประมาณองค์ละสามพัน
บ้าง แปดพันบ้าง ห้าพันบ้าง ซึ่งได้มาเปล่าๆ ได้มาเฉยๆซึ่งคน
นำมาให้เฉยๆ โดยไม่มีบุญคุณหรือว่ามีอะไรเลย เพียงอย่างว่าพระ
เปิดโลกในเวลานี้ ราคาท้องตลาดองค์ ละหนึ่งหมื่นบาท ก็มีปลัด
อำเภอ จากกิ่งบึงสามพัน เอามาให้ ผม และ พระชุ่ม ระฆัง ซึ่งมีราคา
ประมาณห้าพันบาท ผู้ใหญ่บ้านก็เอามาให้ซึ่งก็ไม่ใช่ที่อำเภอผม
และ ก็ พระร่มโพธิ์ ซึ่งในเวลานี้ ราคาในตลาด ประมาณ เจ็ดพันบาท

คนตะพานหินก็เอามาให้ ซึ่งเหล่านั้เป็นสิ่งที่ผมก็ไม่เข้าใจว่าเขาจะเอามาให้ผมเพื่ออะไร จะมาสวามิภักดิ์ก็ไม่ใช่ หรือว่าจะมาอาศัยบารมีผมก็ไม่ใช่ ผมก็ไม่เคยจะให้อะไรเขาแม้แต่นิดเดียว สิ่งเหล่านั้เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดมาก”

คุณณรงค์พุดมาในเทปว่า “คุณ ท. ครับ พวกผมที่มาทานอาหารในคืนนั้นนั้นเป็นชมรมของวิวาร์ห์นุสรณ์ ในครอบครัวของพวกเราเดือนละครึ่งรามาทางคุุ ใครมีปัญหอะไรก็ช่วยกันแนะนำช่วยกันแก้ เพื่อจะให้ครอบครัวเรามีความอยู่ดีกินดีตลอดไป บั๊ตนั้นท่านนายอำเภอสง่าที่เคยบ่นถึงว่าอยากจะให้พาไปพบคุณ ท. และพวกที่อยู่ทีนั้นซึ่งทุกคนก็อยากจะรู้จักคุณ ท. และได้ยินกิตติศัพท์นับถือในเรื่องที่เขียนหนังสือ แต่วั้นนั้นได้อัดเทปอันนี้ก็เหมือนนักบว้าได้พบหน้าคุณ ท. คิดว่าคุณ ท. ก็คงสนุกและดีใจเช่นพวกเรา”

ข้าพเจ้าผู้ถอดเรื่งนี้จากเทปคำพูดมาเป็นตัวอักษร ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้เกียรติ ท่านนายอำเภอสง่า รัตน์วิโรจน์ บอกคำออกเสียง “ชัตกสรวก” ตามสำเนียงที่พูดก็หมายถึง “ถนนเจ็ดสาย” ข้าพเจ้าไม่มีความรู้หลักภาษาบาลีและสันสกฤต ก็อยากจะเอาคำว่า ถนนเจ็ดสาย มาพิจารณาแปลดู หากเราจะเปลี่ยนคำถนน ให้เป็น ทาง ความหมายก็คงเดิม แต่คำว่าทางนั้นกว้างขวางกว่าถนนเข้าไปอยู่ในหลัักรรรมะ เช่นทางไปสู่พระนิพพานเป็นต้น

ฉะนั้นหากเราพูดว่า **ทางเจ็ดสาย** คิดว่าพอจะเห็นช่องและมีความหมายมากขึ้น ถ้าเราจะเปลี่ยนชื่อต่อไป แต่ความหมายคงเดิมว่า **ทางทั้งเจ็ด** คราวนี้พิจารณาว่าทางทั้ง ๗ นั้นมองให้ลึกเข้าไปพิจารณาให้ละเอียด ก็พอที่จะคิดได้ว่า **ทางทั้งเจ็ด** นี้เป็นทางที่วิญญานทั้งหลายเวียนว่ายตายเกิดไม่พ้นทางทั้งเจ็ดทุกคนเกิดจะต้องผ่านมาและทุกคนจะจาก โลกมนุษย์ก็จะต้องผ่านมาและไปทั้งเกิดทั้งตายไม่มีใครหนีพ้นทางทั้งเจ็ดสายนี้ได้ ทุกคนทุกวิญญานจะเวียนว่ายตายเกิดในทางเจ็ดสายนี้จะเป็นสายหนึ่งสายใด เพราะเป็นทางที่เชื่อมต่อระหว่างโลกมนุษย์กับโลกทิพย์ หรือโลกวิญญาน ทางทั้งเจ็ดนี้มีรายชื่อตามวัน

ส่วนท่านชีปะขาวได้ นำพระพุทธรูป มาให้ ท่าน นายอำเภอ ซึ่งศรัทธาเอียงไปข้างหน้าและนำมาให้ในฝันเห็นถึง ๒ ครั้ง เป็นปริศนาให้คิดว่า อันรูปลักษณะศรัทธาเอียงหน้างอเป็นมำหมากรุกแสดงถึง ภายในจิตใจ ยังมี อารมณ์ รุนแรง ยังไม่ พอก จิตให้ บริสุทธิ์ สะอาดเพื่อหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในทางเจ็ดสาย เป็นปริศนาให้ข้อคิดเป็นหลักธรรมมนุษย์หรือพระเจ้า หากภายในจิตใจ ไม่ปกติ ยังมีความโลภ โกรธ หลง ก็แสดงออกทางกิริยาท่าทาง ไม่มีโอกาสที่จะหลุดพ้น ยัตถกสรรก หรือทางเจ็ดสายได้ ยังต้อง

เวียนว่ายอยู่ทางเจ็ดสายไม่รู้จักสิ้นสุดไม่พ้น อาทิตย์ จันทร์ อังคาร
พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์ ส่วนการป่วยถึงสามครั้งแล้วจะรว
นนั้น เป็นปริศนา หมายถึงเราต้องตัดโลกโกรธหลง ถ้าผ่านได้
จิตก็บริสุทธิ์สะอาดสงบ ไปสู่ทางหลุดพ้น ไม่ต้องผ่านทางเจ็ดสาย
อีกต่อไป

ตามที่ข้าพเจ้าเข้าใจ อาจเป็นไปได้ หรือข้อคิดของข้าพเจ้า
อาจไม่ตรงความจริงก็เป็นได้เช่นกัน ฉะนั้น หากท่านปัญญาชน
มองเห็นความเข้าใจของข้าพเจ้าไม่ตรงต่อความจริง ข้าพเจ้าขอให้
ท่านประทานความรู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะขอกราบขอบ
คุณอย่างสูง และขอขอบคุณที่ท่านนายอำเภอสง่า รัตนวิโรจน์ และ
คุณณรงค์ สุทธิกุลพาณิชย์ ที่ได้ให้เกียรติอันสูง คำตอบเรื่องพระ
ษัตริศรกร อาจไม่ตรงต่อความจริง เพราะข้าพเจ้ามีความรู้
น้อยไปรอกภัยให้ด้วย

๒๔ ๙ ๖๔
รายการศพมพหนงสอ

คุณสายหยก ชมานนท์ วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ	๑๐๐	เล่ม
คุณผ่องพรรณ บัณฑิตานนท์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ (เชียงใหม่)	๑๐๐	"
คุณศิริพร ไกรกันวงศ์ ศึกษาธิการจังหวัดพิษณุโลก (พิษณุโลก)	๑๐๐	"
คุณหญิงสงวน ประภิกษเวทีศาสตร	๓๐๐	"
คุณทวีรัก จากนิลพันธ์ (เชียงใหม่)	๔๐๐	"
คุณกฤษณา รังสิวานิช	๑๐๐	"
คุณสมน รัชไชยบุญ	๒๐๐	"
คุณศรีวิทย์ โอภาสพันธ์ (จังหวัดแพร่)	๑๐๐	"
คุณวิเชียร ลากระวีรานนท์ (จังหวัดชัยภูมิ)	๓๐๐	"
พระจำรูญ ปฏิสกลโน (วัดคอนเจ็กจังหวัดสกลนคร)	๑,๐๐๐	"
คุณสมนึก เข้มปรีชา	๕๐๐	"
คุณลำกวน เพียรพาณิชย์	๔๐๐	"
คุณรัตน์ เกษานียกุล	๓๐๐	"
คุณวราสิน เกษานียกุล	๓๐๐	"
ร.อ. ประทีป พยอมยงค์	๑๐๐	"
ท่านผู้ขอออกกศสให้ หลวงสิทธิกำเนิด	๔๐๐	"
น.อ. ศุภกิจ จำเริญราย	๑๐๐	"
น.อ. เจริญ ทรงธา	๒๐	"
น.ท. ประเสริฐ พึ่งเกิด	๒๐๐	"
น.ท. วิศิษฐ์ ศิริพร	๔๐	"
น.ท. พงศ์ กลอยน	๒๐	"
น.ท. สุรินทร์ กลัคนันท์	๕๐	"
น.ท. สงวน พลเจริญศิลป์	๕๐	"
น.ท. ทองสุข เทวานเกราะ	๖๐	"
น.ท. ประยุทธ์ รัตนประสิทธิ์	๒๐	"
น.ท. สหจุล กลิ่นสุวรรณ	๑๐	"
ร.ท. นภาพ ชำผิวพรรณ	๒๐	"
คุณฉวีวรรณ พุทธประเสริฐ และครอบครัว	๒๐๐	"
คุณสมันตา วันไชย และครอบครัว	๕๐	"
พ.ท. ไพบูลย์ ปุษปธำรง และภรรยา	๒๐๐	"
น.อ. สถาพร นกสอน	๑๐๐	"

น.อ. สุนทร วงษาโรจน์	๑๐๐	เต็ม
น.อ. นรินทร์ ชิกานนท์ ร.น.	๑,๐๐๐	„
คุณทวีป มหาสุวรรณ	๒๐๐	„
คุณสวัสดิ์ บัณฑิตพรหมะ	๒๐๐	„
คุณเธียร วัชรวิชพงษ์	๒๐๐	„
พล. ร.ก. ปรีนทร์ พงศ์สุพัฒน์	๒๐๐	„
พล.อ. ประลอง วีระปรียะ	๒๐๐	„
คุณเสงี่ยม อัครานิก	๓๐๐	„
คุณสมน สังสถิต	๒๐๐	„
คุณประทีป ใจชอบ (อุบลราชธานี)	๑๐๐	„
คุณอาจ บัวขาว („)	๑๐๐	„
คุณสินประเสริฐ บุญสุข („)	๑๐๐	„
คุณพร นิกยสุกม („)	๑๐๐	„
อาจารย์เอื้องพันธ์ กัมพลธา	๓๐๐	„
คุณสนิท ศุภสัทธา	๒๐๐	„
คุณเชิญ ชุตินทร	๑๐๐	„
คุณสังข์ชัย คุณบุญอิน ตามพิทักษ์	๑๐๐	„
คุณสุทิพย์ พึ่งประกิจฐ์	๑๐๐	„
คุณประวิณ กันสุวัค	๕๐	„
คุณเฉลิม กาญจนพันธ์	๑๐๐	„
คุณสถิตย์ ศรีประชุม	๕๐	„
ศ.จ. นายแพทย์ประกิจฐ์ กันสุวัค	๑๐๐	„
คุณประสิทธิ์ การณยานิช	๓๐๐	„
นายแพทย์ประเสริฐ นุกุล	๕๐๐	„
คุณผดุง จันทรเบกษา	๑๐๐	„
พ.ท.ท. บุญศรี จันทราทิ	๑๐๐	„
คุณสนิท ชาทินันท์	๑๐๐	„
คุณทวีป อุตยานิน	๒๐๐	„
คุณกระแส อุตยานิน	๑๐๐	„
ทันตแพทย์เฉลิม สุขเวช	๑๐๐	„
คุณพองค์ พลานิสัน	๓๐๐	„

คุณวัจน์ กามสมบัติ	๒๐๐	เล่ม
คุณวนิดา แนวนุญเียร	๒๐๐	"
คุณสมพงษ์ หาญไพบลย์	๓๐๐	"
คุณบุศยกุลวิทย์ พงศ์นันทกุล	๒๐๐	"
คุณเสถียร พรหมสุทร	๓๐๐	"
คุณสมนึก ชิตสังกะ	๑๐๐	"
วิทยุ ๐๑ ภาคพิเศษ กองบินยุทธการ	๑๐,๐๐๐	"
คุณมน อนุรักษ์	๒๐๐	"
พ.อ. (พิเศษ) เสงี่ยม ฤกษ์ภักดิ์	๒๐๐	"
คุณทวีชัย แกก้องภักดิ์	๑๐๐	"
คุณเบญจมา ชัยลัม	๒๐๐	"
คุณอำพัน สรนนท์	๑๐๐	"
คุณสงวน สอนาน	๑๐๐	"
คุณวิเชษฐ์ คุณเลิศกา ไกรวิเชียร	๒๐๐	"
คุณปิยะ คุณทรงพร กุหา	๒๐๐	"
คุณนฤมล กนิษฐานนท์ (นศ.ราชสีมา)	๑๐๐	"
นายแพทย์จง เมฆสุภา	๑๐๐	"
คุณศุภวิทย์ รุ่งสว่าง	๕๐	"
พล.ร.ท. อคม พุ่มหิรัญ	๑๐๐	"
คุณไพโรจน์ ศรีประเสริฐสุข	๑๐๐	"
น.อ. สนิท เพ็ญระบิล	๑๐๐	"
คุณสุจิตรา รัชไชยบุญ	๑๐๐	"
ท่านผู้หนึ่งมอบเงินให้ในวันกินอาหารกลางเดือน	๑๐๐	"
พล.ร.ท. เลิศ ญาณนท์	๑๐๐	"
พล.ร.ท. เจริญ นาวา	๑๐๐	"
พล.ร.ท. วิวิศ ยวรวง	๒๐๐	"
พ.ท. นพ ทวีปยัสสวณ (สพ.บว)	๑๐๐	"
คณะกรรมการ	๖,๐๐๐	"
คุณไชยยัง เมฆจำเริญ	๓๐๐	"
ผู้บริจาคพร้อมมอบให้คุณไชยยัง เมฆจำเริญ	๑๐๐	"
คุณสุพัตรา-คุณนันทนา สกลศรี	๕๐	"
คุณวิลาศ ไสยสถานนท์	๕๐๐	"